

HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 6/2002

Cena \$ 2.50

JUNE 2002

Mariánská hora v Levoči

Mariánská hora v Levoči je největší poutní místo na Slovensku. Jeho počátky sahají do první poloviny 13. století.

Dříve než si připomeneme stručné dějiny tohoto slavného poutního místa, přiblížíme si návštěvu Svatého otce na Mariánské hoře v roce 1995. „Svatý otče, do Levoče,“ tak volali slovenští poutníci často v Římě při audienci u Svatého otce v aule Pavla VI. Toto velké přání slovenského lidu stalo se skutečností 3. července 1995, kdy návštěvou Svatého otce na Mariánské hoře vyvrcholila jeho pastorační cesta na Slovensko. V Levoči se ten den shromáždilo 650-700 tisíc poutníků.

Stručně si připomeňme jednotlivá zastavení římského papeže. Svatý otec přiletěl na Slovensko 30. června 1995 před polednem. Po přivítání na bratislavském letišti státními a církevními představiteli se odebral do Dómu sv. Martina, kde se krátce setkal s řeholníky, seminaristy i kněžími. Odpoledne navštívil kolébku křesťanství ve střední Evropě, staroslavnou Nitru. Zde se především setkal s mládeží Slovenska. V sobotu 1. července slavil mši svatou v Šaštíne, aby vzdal úctu Sedmiboletné Panně Marii, patronce Slovenska. Zde se také setkal s

Konferencí biskupů Slovenska. Odpoledne vykonal zdvořilostní návštěvu u pana prezidenta a u předsedy vlády Slovenské republiky. Poněvadž byla první červencová sobota, tak se Svatý otec večer pomodlil svatý růženec, který byl přenášen rozhlasem do celého světa. V neděli ráno 2. července se odebral Svatý otec do Košic, kde na letišti při slavné mši svaté svatořečil tři košické mučedníky. Každý z těchto nových svatých pocházel z jiného národa: Marek Křížin z Chorvatska, Štefan Pongrác ze Sedmíhradska a Melichar Grodziecki z Polska, (tento Melichar je příbuzným moravského mučedníka sv. Jana Sarkandra, který byl za svatého prohlášen v Olomouci květnu téhož roku). V odpoledních hodinách v neděli 2. července navštívil Svatý otec Prešov. Zde se setkal s řeckokatolíky. Mnozí z nich hodně vytrpěli pro svoji víru - zvláště pro svou věrnost římskému papeži. Řeckokatolická církev byla státem v dubnu 1950 zrušena a v roce 1968 obnovena - ale trpěla státním útlakem až do roku 1990.

Poslední den pastorační návštěvy papeže - pondělí 3. července patřil Mariánské hoře v Levoči.

Připomeňme si tedy dějiny tohoto významného poutního místa. Levoča je nejstarším poutním místem východního Slovenska. Kořeny mariánské úcty zde sahají až do 13. století. Z těch dob pocházejí první zmínky o tomto poutním místě a o shromažďování mariánských ctitelů. V roce 1247 byl postaven první kostelík na Olivové hoře v Levoči. Stavba dle názorů historiků je chápána jako projev díky Matce Boží za záchranu mnoha životů v době vpádu Tatařů. Tito Tataři pustošili Pol-

Milostná socha Panny Marie v Levoči

ska, Moravu, Maďarsko, ale také i Slovensko. V druhé polovině 15. století kostel na Mariánské hoře pro poutníky byl již malý a proto v roce 1470 byl místním duchovním správcem kostel zvětšen, částečně přebudován a krátce poté kostel dostal i dnešní gotickou milostnou sochu Panny Marie. Madona stojí s otevřenými dlaněmi, jako by vítala přicházející poutníky. Socha je 148 cm vysoká, od nejstarších časů byla umístěna na hlavním oltáři. Po boku sochy Panny Marie jsou sochy svatého Jáchyma a svaté Anny, rodičů Panny Marie.

Poutě na Mariánskou horu nepřestaly ani v době, kdy i na území Slovenska přibývalo protestantů, dokonce zdejší protestanté si ponechali svátek Navštívení Panny Marie. Tomuto tajemství Mariiny lásky - její návštěvy u Alžběty je od počátku zasvěcen kostel na Mariánské hoře. Oživení poutí pak nastává v období rekatolizace. Rovněž i římský

Pokračování na str. 14

Svatý Otec Jan Pavel II. v Levoči 1995

*Foto na titulní straně:
Poutní kostel Navštívení P. Marie v Levoči*

25. výročí svatořečení Jana Nepomuka Neumanna,

rodáka z jihočeských Prachatic a pozdějšího biskupa ve Filadelfii v USA

Slavnost svatořečení Jana Nepomuka Neumanna proběhla v Římě na náměstí před bazilikou sv.Petra 19.června 1977. Svátý Otec Pavel VI. přečetl slavnostní kanonizační dekret: „K počtě Nejsvětější Trojice, k povýšení a rozšíření katolické víry, skrze hodnověrnost našeho Pána Ježíše Krista, svatých apoštolů a skrze naši autoritu a po dlouhé úvaze a za přispění, které jsme obdrželi od mnohých našich bratří biskupů, prolašujeme a rozhodujeme, že blahoslavený Jan Nepomuk Neumann je svatým a jeho jméno uvádíme do kalendáře svatých a stanovíme, že bude moci být uctíván mezi svatými světové Církve.“

Potom zazněly z prostoru před velechrámem radostné výkřiky, potlesk a jásot početného zástupu katolíků z Ameriky i Evropy. Z Evropy převládali Němci, neboť z tehdejšího komunistického Československa byl výjezd do ciziny velmi omezen. České katolíky na této slavnosti zastupoval tehdejší pražský arcibiskup a kardinál František Tomášek. Ze Spojených Států delegaci vedl filadelfský arcibiskup kardinál Josef Krol, polského původu, který o svatořečení horlivě pečoval. Spolu s ním byli přítomni newyorský arcibiskup kardinál Terence K. Cooke, baltimorský arcibiskup Msgr. William D. Borders a pittsburský biskup Msgr. Vincenc M. Leonard.

Loňské číslo Hlasů národa, které vyšlo 20.ledna, bylo věnováno sv.Janu Nepomuku Neumannovi a byl v něm uveden jeho stručný životopis, a tak si nyní připomeneme zázraky, jejichž autentičnost vedla ke kanonizaci. Hrob Jana Nepomuka Neumanna se stal cílem věřících katolíků hned po jeho smrti 1860. Přicházeli sem, aby žádali zemřelého biskupa o poskytnutí pomoci.

Začaly se šířit první zprávy o mimořádných vyslyšeních. Zvláštní přízně se těšily především děti a mládež. Jedno

dvanáctileté děvčátko, které trpělo hnisavou tuberkulózou, jež zasáhla již centra zraku, začalo navštěvovat Neumannův hrob a po devíti návštěvách se vrátila domů uzdravená. Sestra Anselma, která byla členkou kongregace Chudých sester Notre Dame byla zázračně uzdravena z úplné hluchoty. Přibývaly další mimořádné události, které však nikdo nezapisoval. Později z desítek hlášených zázračných uzdravení byly předloženy k podrobnému prozkoumání v roce 1961 čtyřem lékařům Kongregace pro procesy svatých dva případy, k nimž došlo v Itálii a ve Filadelfii v USA. Výsledky jejich šetření byly počátkem léta 1961 předány jiným pěti lékařům Kongregace pro procesy svatých a ti potom v počtu devíti odborníků měli 13.prosince 1961 zasedání, na kterém po čtyřhodinové živé debatě jednomyslně prohlásili, že oba dva předložené případy uzdravení nelze vysvětlit dle přirozených zákonů.

První zázrak: V květnu 1923 onemocněla v městečku Sassuolo u Modeny v Itálii jedenáctiletá školačka Eva Benassiová těžkým zápallem plic. I přes veškerou prokazovanou lékařskou péči se její zdravotní stav zhoršoval, horečka přesahovala 40° C a bolesti se nadále zvyšovaly. Nemocná nemohla přijímat ani tekutou stravu. Dne 6.května 1923 byl přivolán lékař Lodovico Barbante, který však již nedával přílišnou naději na její záchranu. Její stav se ještě zhoršil příštího dne 7.května, kdy se čekalo pouze na její smrt. Tehdy ošetřující sestra Alžběta Romoli přinesla děvčeti obrázek Jana Nepomuka Neumanna, který přiložila na nemocné místo. Nemocná pak vzývala svatého biskupa a během noci došlo k zjevnému zlepšení jejího zdravotního stavu a druhý den byla zcela a úplně uzdravena.

K druhému zázraku došlo ve Spojených Státech ve Filadelfii v roce 1949. Tehdy 9.července devatenáctiletý učitel

hudby Kent Lenahan jel se dvěma svými společníky autem do okolí Filadelfie. Na jednom místě po krátké zastávce mělo dojít k vystřídání v řízení auta. Tehdy při přesedání došlo k tomu, že někdo zařadil rychlost a auto se neočekávaně rozjelo. Zvenku na stupátku stál ještě Lenahan. Auto se rozjelo, sjelo z cesty a narazilo do elektrického sloupu. Mládenec byl těžce zraněn a byl v kritickém stavu odvezen do nemocnice. Utrpěl zlomeniny končetin, došlo k rozbití lebky, jedno oko bylo vyraženo z očního důlku a viselo nad lící kostí, z nosu uší a úst se řinula krev. Jeho zdravotní stav se v nemocnici rychle zhoršoval a již 12.července vystoupila horečka na 41.1°C a lékaři mu dávali naději již jen na několik hodin života. Bylo mu uděleno pomazání nemocných. V této kritické době se jeho matka obrátila na sestry dominikánky z Camden, které pro ni získaly relikvii biskupa Jana Nepomuka Neumanna, kterou se matka dotýkala

Pokračování na str.14

LITURGICKÁ ČTENÍ

10. neděle v mezidobí - 9.června 2002

1. ČTENÍ - Oz 6, 3b-6

Po popisu přestoupení v sociální a náboženské oblasti (5,10-15) se v 6,1-3 vyjadřuje lítost a touha najít opět Boží přízeň. Na to odpovídá prorok, který předkládá podmínky pravého pokání: 1) uznat prázdnotu a nepravdivost své lásky k Bohu; 2) přivlastnit si pravou lásku (hebr. *chesed*), která zahrnuje postoj věrnosti vůči Bohu, solidarity a milosrdenství vůči bližním.

Čtení z knihy proroka Ozeáša.

Snažme se poznat Hospodina! Jako jitřenka jistě vysvitne, přijde k nám jako déšť, jako jarní déšť, který zavlaží zemi. Co mám dělat s tebou, Efraime, co mám dělat s tebou, Judo? Vaše láska je jako ranní mráček, jako rosa, která záhy mizí. Proto jsem je vzdělával skrze proroky, zabíjel slovy svých úst, má spravedlnost jako světlo vychází. Lásku chci, ne oběť, poznání Boha je víc než celopaly.

2. ČTENÍ - Řím 4, 18-25

Po jasném tvrzení, že člověk je ospravedlněný vírou (3,28), Pavel načrtává znaky této spasitelné víry. Skutečná víra věří „i v beznaději“: Bůh je totiž tak mocný, že přináší život tam, kde je smrt a nicota. Toto prokázal už v životě Ježíšově a prokáže i v našich životech (8,22-25).

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Ačkoli Abrahám už neměl naději, přece doufal a věřil, že se stane otcem mnoha národů, protože mu bylo řečeno: Tolik bude tvého potomstva! A třeba pozoroval, že jeho tělo je už neplodné - vždyť mu bylo skoro sto let - a že je neplodné i Sárino lůno, přece jeho víra nezeslábla. Neprovinil se nedůvěrou vůči Božímu zaslíbení, ale čerpal sílu z víry, a tím vzdal Bohu čest. Byl pevně přesvědčen, že (Bůh) má dost moci, aby splnil, když něco slíbí. A proto mu to bylo uznáno za spravedlnost.

Ale v Písmu to není řečeno jen kvůli němu, že mu to bylo uznáno, nýbrž i kvůli nám. I nám to bude uznáno, když věříme v toho, který vzkřísil z mrtvých Ježíše, našeho Pána. Ten byl vydán na smrt pro naše hříchy, a vstal z mrtvých pro naše ospravedlnění.

EVANGELIUM - Mt 9, 9-13

Ten, kdo je povolán, je celník, nemocný, hříšník, kterého může zachránit jen Boží milosrdenství. Toto volání se promění v dar společenství symbolizované stolováním v domě celníka. V kontextu kap. 8-9 nemocní nejsou jen chromí, malomocní, slepí, ale především ti, kdo potřebují Boží odpuštění, zpečetěné společenstvím stolu.

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Když Ježíš šel (ze svého města), uviděl v celnici sedět člověka, který se jmenoval Matouš. A řekl mu: „Pojď za mnou!“ On vstal a šel za ním.

Když byl Ježíš u stolu v (jeho) domě, přišlo mnoho celníků a hříšníků a zaujali místo u stolu s ním a jeho učedníky. Když to viděli farizeové, řekli jeho učedníkům: „Proč váš Mistr jí s celníky a hříšníky?“

On to zaslechl a řekl: „Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní. Jděte a naučte se, co znamená: Milosrdenství chci, a ne oběť. Nepřišel jsem totiž povolat spravedlivé, ale hříšníky.“

11. neděle v mezidobí - 16.června 2002

1. ČTENÍ - Ex 19, 2-6a

První čtení je prologem sinajské smlouvy (Ex 19-24). Podle vzoru světských úmluv mezi králem a poddaným vládcem se nejprve připomíná Boží dobrodiní, a to pomocí symbolu orla (to naznačuje mimořádnost a velkolepost Božího zásahu). Pak se předkládá nárok „poslouchat Boží hlas“, který je spojen s darem „stát se zvláštním lidem“, lidem kněžským (tj. zprostředkujícím spásu ostatním národům) a svatým. To vše je podmíněno rozhodnutím člověka: „budete-li chtít.“

Čtení z druhé knihy Mojžíšovy.

Když přišli synové Izraele na sinajskou poušť, utábořili se na poušti. Izrael se tam utábořil před horou. Mojžíš vystoupil k Bohu a Hospodin na něj zavolał s hory: „Tak řekneš Jakubovu domu a oznámíš synům Izraele: Sami jste viděli, co jsem udělal Egyptanům, jak jsem vás nesl na orlich křídlech a dovedl vás k sobě.“

2. ČTENÍ - Řím 5, 6-11

Kým jsme byli před ospravedlněním? Slabými lidmi, žijícími bez Boha, hříšnými, Božími nepřáteli. A jak to vypadá po ospravedlnění? Jsme usmířeni s Bohem, tj. ospravedlněni; dostali jsme dar pokoje, můžeme přistupovat k Bohu. Přijali jsme neochvějnou naději a dar lásky skrze Ducha.

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Kristus v ten čas, když jsme ještě byli slabí, zemřel za bezbožníky. Vždyť sotva kdo položí život za spravedlivého – možná za dobrého se ještě někdo umřít odhodlá. Ale Bůh dokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus umřel za nás, když jsme byli ještě hříšníky. Tím spíše tedy budeme zachráněni skrze něho od hněvu teď, když jsme ospravedlněni jeho krví. Neboť jestliže jsme byli s Bohem usmířeni smrtí jeho Syna v době, kdy jsme s ním byli ještě znepřáteleni, tím spíše – po usmíření – budeme zachráněni jeho životem. Ba ještě více! Smíme se i chlubit Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista, protože skrze něho se nám nyní dostalo usmíření.

EVANGELIUM - Mt 9, 36 - 10, 8

Ježíš poté, co ukázal cíl svého poslání (9,13 - být prostředníkem milosrdenství) a moc svého učení (kap. 5-7), daruje svoji autoritu a poslání těm, které si vyvolil. Apoštolské poslání je tak Ježíšovým darem, který si bude společenství vyprošovat.

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Když Ježíš viděl zástupy, bylo mu jich líto, protože byli vysílení a skleslí jako ovce bez pastýře. Tu řekl svým učedníkům: „Žeň je sice hojná, ale dělníků málo. Proste proto Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň!“ Potom si zavolał svých dvanáct učedníků a dal jim moc nad nečistými duchy, aby je vyháněli a uzdravovali každou nemoc a každou chorobu.

Jména těch dvanácti apoštolů jsou tato: první Šimon, zvaný Petr, a jeho bratr Ondřej, Jakub, syn Zebedeův, a jeho bratr Jan, Filip a Bartoloměj, Tomáš a celník Matouš, Jakub, syn Alfeův, a Tadeáš, Šimon Kananejský a Jidáš Iskariotský, který ho pak zradil.

Těchto dvanáct Ježíš poslal a přikázal jim: „Mezi pohany nechoďte a do žádného samařského města nevcházejte. Raději jděte k ztraceným ovčím z domu izraelského. Jděte a hlásejte: Přiblížilo se nebeské království. Uzdravujte nemocné, probouzejte k životu mrtvé, očisťujte malomocné, vyhánějte zlé duchy. Zadarmo jste dostali, zadarmo dávejte.“

12. neděle v mezidobí - 23.června 2002

1. ČTENÍ - Jer 20, 10-13

Liturgický úryvek je třeba zařadit do širšího rámce: Jeremiáš se cítí být sveden (anebo podveden) Hospodinem (20,7) a proklíná den, kdy se narodil (20,14). Zakouší totiž neúspěch, opuštěnost, ba dokonce příkoří kvůli hlásání Božího slova. A uprostřed toho se vznáší jeho modlitba důvěry: ví, že Hospodin je po jeho boku jako ten silnější, který chrání ubožáka. Právě toto vědomí mu dává jistotu ve vyslyšení: proto může vyslovit i hymnus chvály (v. 13).

Čtení z knihy proroka Jeremiáše.

Jeremiáš řekl: Slyšel jsem nepřátelské umlouvání mnohých: "Hrůza ze všech stran! Udejte ho! Udáme ho!" I ti, kteří se mnou žili v přátelství, číhají na můj pád: "Snad se dá svést a zmocníme se ho a pomstíme se na něm!"

Ale Hospodin je se mnou jako silný bojovník; proto ti, kteří mě stíhají, padnou a nic nesvedou. Velmi budou zahanbeni, neboť ničeho nedosáhnou; bude to věčná hanba, nezapomene se na ni.

Hospodine zástupů, který zkoušíš spravedlivého, který vidíš ledví i srdce, kéž uzřím tvou pomstu nad nimi, neboť tobě jsem svědčil svou pří. Zpívejte Hospodinu, chvalte Hospodina, že vysvobodil život ubohého z ruky zlosynů!

2. ČTENÍ - Řím 5,12-15

Adam - starý člověk, Kristus - člověk nový. Adam přináší smrt, Kristus však život a milost. Tento dar života je dokonce neskonale účinnější než hřích a jeho následky, vždyť proviněním toho jediného, totiž Adama, mnozí propadli smrti; avšak tím spíše zahrnuje mnohé Boží milost (5,15).

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Jako skrze jednoho člověka přišel na tento svět hřích a skrze hřích smrt, a tak smrt přešla na všechny lidi, protože všichni zhřešili. Hřích ovšem byl na světě už před Zákonem - jenomže kde není žádný zákon, tam se hřích nepřičítá. Přesto smrt uplatňovala svou moc od Adama do Mojžíše i nad lidmi, kteří se neprohřešili nějakým podobným přestoupením jako Adam. Tento Adam je protějškem toho, který měl přijít.

EVANGELIUM - Mt 10, 26-33

Téma utrpení a pronásledování kvůli Božímu slovu je centrální i v evangeliu, kde se třikrát opakuje jako motto "nebojte se". Strach je totiž závažnou překážkou při hlásání evangelia a vydávání svědectví. Kristus však poskytuje "lék" na strachování a nejistotu: Otec vidí - a zasáhne v pravý čas.

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl svým apoštolům: „Nebojte se lidí. Nic není tak tajného, že by to nebylo odhaleno, nic skrytého, že by to nebylo poznáno. Co vám říkám ve tmě, povězte na světle, a co se vám šeptá do ucha, hlásejte ze střeš!"

A nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo - duši zabít nemohou. Spíše se bojte toho, který může zahubit v pekle duši i tělo. Copak se neprodávají dva vrabci za halíř? A ani jeden z nich nespadne na zem bez vědomí vašeho Otce. U vás však jsou spočítány i všechny vlasy na hlavě. Nebojte se tedy: Máte větší cenu než všichni vrabci.

Ke každému, kdo se ke mně přizná před lidmi, i já se přiznám před svým Otcem v nebi; ale každého, kdo mě před lidmi zapře, zapřu i já před svým Otcem v nebi."

13. neděle v mezidobí - 30.června 2002

1. ČTENÍ - 2 Král 4, 8-11. 14-16a

Tento příběh líčí, jak pohostinnost poskytovaná spravedlivému přináší požehnání. Šunamitka přijímá Elizea, protože rozpoznává v něm Božího muže, svatého (tj. člověka zasvěceného Hospodinu). A Hospodin ji požehná tím, že se prokáže jako dárce života (srov. 1 Kr 17,17n. o tom, jak Eliáš vzkřísil syna chudé vdovy, nebo také Gen 18,1-10 popisující návštěvu tří záhadných mužů u Abraháma).

Čtení z druhé knihy Královské.

Jednoho dne Elizeus procházel přes Šunem. Žila tam zámožná žena a ta ho pozvala k jídlu. Kdykoli tam procházel, zašel se tam najíst. A ona řekla svému muži: „Vím, že je to svatý muž Boží, který k nám vždy přichází. Upravíme mu v poschodí malou světničku a dáme mu tam lůžko, stůl, sedadlo a svícen, a kdykoli k nám přijde, může se tam uchýlit."

Když tam zase (jednou Elizeus) přišel, vstoupil do světničky a odpočinul si tam. Řekl (svému služebníku) Gechazimu: „Co by se dalo pro ni udělat?" On odpověděl: „Nemá přece syna a její muž je už starý." Elizeus mu řekl: „Zavolej ji!" Zavola ji a ona zůstala stát u vchodu. On pravil: „Za rok v tento čas budeš mít v náručí syna."

2. ČTENÍ - Řím 6,3-4.8-11

Pavel navazuje na známou a v tehdejší době běžnou praktiku křtu ponořením: sestoupit do vody znamená sestoupit do hrobu spolu s Kristem, kdežto vystoupit znamená vstát k novému životu. Praktické důsledky křtu jsou nabíledni: křesťan se má považovat za mrtvého hříchu, ale za syna (či dceru) patřícího Bohu.

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! My všichni, kteří jsme byli křtem ponořeni v Krista Ježíše, byli jsme tím křtem ponořeni do jeho smrti. Tím křestním ponořením do jeho smrti byli jsme spolu s ním pohřbeni. A jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých Otcovou slávou, tak i my teď musíme žít novým životem.

Jestliže jsme však s Kristem umřeli, jsme přesvědčeni, že spolu s ním také budeme žít. Víme totiž, že Kristus vzkříšený z mrtvých už neumírá, smrt nad ním už nemá vládu. Když umřel, umřel hříchu jednou provždy, a když žije, žije pro Boha. Tak i vy se považujte za mrtvé hříchu, ale za živící Bohu, když jste spojeni s Kristem Ježíšem.

EVANGELIUM - Mt 10,37-42

Liturgická perikopa má dvě jasně odlišené části: první mluví o nároku následování Krista i za cenu odevzdání vlastního života. Druhá část pak ukazuje poslaného jako toho, kdo zpřítomňuje Krista. Přijetí takového člověka nezůstane bez odměny.

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl svým apoštolům: "Kdo miluje otce nebo matku víc nežli mne, není mě hoden; kdo miluje syna nebo dceru víc nežli mne, není mě hoden. A kdo nebere svůj kříž a nenásleduje mě, není mě hoden. Kdo nalezne svůj život, ztratí ho, kdo však ztratí svůj život pro mě, nalezne ho."

Kdo vás přijímá, mne přijímá, a kdo mne přijímá, přijímá toho, který mě poslal. Kdo přijme proroka, že je to prorok, dostane odměnu jako prorok; kdo se ujme spravedlivého, že je to spravedlivý, dostane odměnu jako spravedlivý; kdo podá třeba jen číši studené vody jednomu z těchto nepatrných, protože je to můj učedník, amen, pravím vám: nepřijde o svou odměnu."

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 30.května 2002

Politické události

Miloš Zeman se loučil

Premiér zhodnotil čtyřleté vládnutí ČSSD. Kabinetu se podle něj podařilo vyvést zemi z krize, uvádí ČTK. Republiku přijímal za hlubokého poklesu HDP a reálných mezd, zatímco nyní roste obojí. Premiér a čtyři místopředsedové vlády pouze připustili, že se kabinetu nepodařilo prosadit v parlamentu asi 20 % legislativních předloh. Hlavní důvod ale vidí v politice pravicových stran. Zeman nesouhlasí s tvrzením opozice, že se vládě protikorupční akce Čisté ruce nezdařila a že korupce naopak roste. Vicepremiér Pavel Rychetský ovšem připustil, že kabinet ČSSD zůstal v boji s praním špinavých peněz na půli cesty. Ekonomové jsou k vládě ČSSD kritičtější. Kabinet podle nich neudělal nic pro zlepšení neutěšeného stavu veřejných financí, zastavení růstu státního dluhu a nedokončil privatizaci elektroenergetiky a telekomunikací. Vláda je terčem kritiky i za neprůhlednost veřejných soutěží či za jejich obcházení. Pochvalu si vláda od ekonomů vysloužila za to, že dokončila privatizaci bank a plynárenství a obnovila příliv investic do ČR. Právě investice jsou hlavním tahounem růstu HDP. Premiér Miloš Zeman 24.května naposledy jednal v Bruselu s představiteli EU a NATO. Zeman, který se rozhodl po volbách odejít z politiky, slyšel desítky pochvalných slov o České republice i o své osobě. "Přivedl svou zemi do aliance, kde se

stala předním členem. Hrál důležitou roli a významně přispěl k tomu, jaké dnes NATO je a co dělá," citovala ČTK slova George Robertsona, generálního tajemníka aliance na Zemanovu adresu.

Předvolební kampaň v plném proudu

Kampaň k parlamentním volbám 14.-15.června je v plném proudu. Volební manažeri jednotlivých stran oslovují potenciální voliče novými inzeráty, letáky, billboardy, organizují pro ně setkání s politiky apod. Média publikují výsledky výzkumů volebních preferencí, diskutuje se o možných povolebních koalicích. Dvě největší strany, vládoucí ČSSD a opoziční ODS, se nechaly slyšet, že opoziční smlouva platí jen do voleb, pak prý se "začne s čistým stolem." Příští povolební spojení však nevylučují. Prezident Václav Havel, který si postupně zve k neformálním rozhovorům předsedy politických stran, 3.května po setkání se zástupci Koalice prohlásil, že sestavením vlády po volbách nemusí být nutně jmenován předseda vítězné strany, ale ten, kdo má největší šanci vytvořit většinovou koalici. Nejvíce volebních preferencí získala podle aktuálního průzkumu společnosti TNS Factum ODS s 29 %. Na druhém místě se drží vládní ČSSD s 26 %, Koalice stran US-DEU a KDU-ČSL má 18 % hlasů a KSČM 15 %. Šetření agentury STEM uvádí, že pro ODS by hlasovalo 24-26 %, pro ČSSD 20-23 % lidí. Preference Koalice se pohybují mezi

14,6 a 17,7 %, komunisty by volilo 13,5 až 15,1 % lidí.

Sjezd landsmansaftu vzkázal do Česka: Zrušte dekrety!

Emoce a vzájemná obvinění provázely 53.sjezd sudetoněmeckých krajanských sdružení, který se 18. a 19.května konal v Norimberku. Předseda bavorské vlády a kandidát CSU na spolkového kancléře Edmund Stoiber ve svém projevu kritizoval české politiky za jejich postoj k tzv. Benešovým dekretům. Zároveň zopakoval požadavek landsmansaftu na jejich zrušení. "Kdo roku 2002 v Evropě obhajuje vyhnaní a zbavení práv staré 57 roků, toho se všichni Evropané musejí ptát, jak dalece je pro Evropu způsobivý," řekl Stoiber podle Lidových novin v narážce na dubnové usnesení české Poslanecké sněmovny, která odmítla zrušení dekretů. "Proč není česká politika schopná přiznat vlastní vinu, pojmenovat ji a distancovat se od ní?" ptal se Stoiber, jenž poté českého premiéra Zemana a předsedu ČSSD Špidlu označil za cyniky. Ke zrušení dekretů vyzval Českou republiku poprvé také člen současné spolkové vlády, ministr vnitra Otto Schily. Podle něj to však "nemůže vést k jakýmkoli odškodňovacím nebo nějakým dalším požadavkům" vůči ČR. Účastníci sjezdu na Schilyho slova reagovali pískotem. Pobouření na německé politické scéně vyvolal předseda ČSSD a vicepremiér Vladimír Špidla, když v Süddeutsche Zeitung obhajoval vysídlení: "Odsun německého obyvatelstva byl součástí mírového řešení. Byl jedním ze zdrojů budoucího míru." Předseda landsmansaftu a poslanec Evropského parlamentu Bernd Posselt označil

jeho slova za neúnosná. "Odmítáme oslavování genocidy," řekl podle ČTK. Spolkový kancléř Gerhard Schröder obvinil podle CRol-Radiožurnálu Stoibera ze zneužití dekretů v předvolební kampani. Stoiberův program počítá se zrušením dekretů a odškodněním odsunutých Němců. Podle Schrödera tím slibuje nemožné. Nedělní mši pro účastníky sjezdu sudetoněmeckého landsmansaftu v Norimberku celebroidl olomoucký arcibiskup Jan Graubner. Bohoslužbu moravského metropolity kritizovali představitelé českých parlamentních stran. Premiér Miloš Zeman řekl, že Graubnerova aktivita jen přilévá oleje do ohně v česko-německých vztazích. Předseda KSČM Miroslav Grebeníček arcibiskupovu cestu odsoudil a obvinil KDU-ČSL, že s bohoslužbou souhlasí. Předseda lidovců Cyril Svoboda se od Graubnerova počínání distancoval. Premiér Zeman podle Českých novin při návštěvě Terezína uvedl, že český ani slovenský národ neposílal viníky války do koncentračních táborů, ale naopak splnil jejich přání. "Přáli si jít domů, do říše. A tak šli." ... "Nepokládám Graubnerovu cestu za akt smíření, ale za akt přitahování k restitučním a dalším nárokům, za akt jakési podivné nesvaté restituční aliance." Graubner obavy politiků z narušení vztahů s Německem odmítl. "Je to vědomé, uvážené rozhodnutí, které je v linii snah církví obou zemí o překonání bolestných ran minulosti, usmíření a budování nového evropského domu," řekl v ČN ke své účasti na sudetoněmeckých dnech. Doplnil, že Zemanova slova považuje za předvolební rétoriku. O dopadu tzv. Benešo-

vých dekretů na vstup ČR do EU jednali v bruselském sídle Evropského parlamentu členové jeho zahraničního výboru. Návrh rezoluce o rozšíření EU, kterou 22.května schválili, vyjadřuje podle deníku Právo očekávání, že Česko do svého vstupu do unie zruší případná diskriminační opatření.

Laura Bushová na návštěvě v Čechách

V sobotu 18.května přicestovala z Budapešti do Prahy manželka prezidenta USA Laura Bushová. Během pětidenní návštěvy se setkala s prezidentským párem, premiérem Milošem Zemanem a předsedou sněmovny Václavem Klausem. Součástí jejího programu bylo i předtčení projevu k afghánskému lidu v Rádiu Svobodná Afghánistán. Ve středu odletěla Bushová do Berlína, kde se připojila ke svému muži na cestě po Německu, Rusku, Francii a Itálii.

Estébáci půjdou za týráním na pět let za mříže

Trest pěti let odnětí svobody vyměřil 28.května odvolací Městský soud v Praze dvěma bývalým příslušníkům Státní bezpečnosti za týráním vězňů a podíl na násilném vystěhování československých disidentů do zahraničí. Zbyněk Dudek (45) a Jiří Šimák (48) byli nepravomocně odsouzeni už letos v únoru, kdy jim obvodní soud uložil trest tří let káznice nepodmíněně. Oba se proti rozsudku odvolali, soud vyšší instance jejich tresty zvýšil o dva roky. Estébáci se podíleli na akci Asanace, jejímž cílem v letech 1977 až 1985 bylo donutit významné disidenty k emigraci a znemožnit jim návrat do země. V červnu 1981 týrali při výsleších na služebně v Bartolomějské ulici výtvar-

níka Zbyňka Benýška; Šimák jej škrtil mokrým ručníkem a zakláněl hlavu tak, že upadl do bezvědomí. Dudek ho bil do břicha a poléval vodou. V říjnu téhož roku zbili Zinu Freundovou, mluvčí Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných. Odsouzení vinu popírají. K soudu se pro rozsudek nedostavili, jejich obhájci chtějí podat žádost o mimořádný opravný prostředek, tzv. dovolání k Nejvyššímu soudu ČR.

V Praze odhalili pomník obětem komunistického režimu

Ve středu 22. května byl na úpatí Petřína slavnostně odhalen Pomník obětem komunismu. Sedm bronzových etrických soch, jež od postavy s odevzdaným gestem postupně přecházejí v rozpadlé torzo nohy, vytvořil v životní velikosti Olbram Zoubek. Stojí na jedenácti svažitých a zespoda nasvícených stupních, které při perspektivním průhledu od Národního divadla vytvářejí dojem skutečného monumentálního schodiště. Jeho úpatí zdobí dvě desky s údaji o počtu odsouzených, popravených či uprchlých lidí za léta 1948-89, tatáž data jsou pak i na pásu, jenž středem podstavce stoupá vzhůru. Návrh architektů Zdeňka Holzla a Jana Kerela a sochaře Olbrama Zoubka získal první cenu časopisu Architekt. Odhalení předcházel projev starosty Prahy 1 Jana Burgermeistera (ODS) či zamyšlení arcibiskupa Karla Otčenáška, jenž připomněl mučednickou paralelu nespravedlivě odsouzeného Ježíše Krista. Proti "appeasementu vůči komunistům" s odvoláním na české dějiny varoval Jaroslav Drobný z Konfederace politických vězňů. "Odhalením pomníku de-

bolševizace zdaleka nekončí," řekl. Za zvuku Smetanovy Vltavy a Fibichova Poemu následovalo kladení věnců. Vedle členů Konfederace tak učinili Ctirad a Josef Mašínové, známí ozbrojeným útekem z vlasti, zástupci městských částí a předsedové obou parlamentních komor, Petr Pithart a Václav Klaus (ten zastoupen Janem Zahradilem), a České strany národně sociální. Prezident Václav Havel nebyl aktu přítomen, pomník však navštívil předcházejícího dne.

Ze Slovenska

Slovensko poprvé mistrem světa

Pravé hokejové šílenství zavládlo za naší východní hranicí poté, co slovenské národní mužstvo vyhrálo v sobotu 12.května finálové utkání Mistrovství světa v ledním hokeji ve švédském Göteborgu. Zemi letošních mistrů světa zachvátila euforie srovnatelná s oslavami v Praze v roce 1998, kdy český tým zvítězil na ZOH v Naganu. O titulu mistra světa se rozhodlo ve finále Slovensko-Rusko. Ještě dvě minuty před koncem utkání byl stav nerozhodný 3:3, ale v 59. minutě vstřelil Peter Bondra vítězný gól a Rusům se už nepodařilo vyrovnat. Oslavy vítězství pokračovaly až do neděle, kdy slovenské hokejisty po návratu vítaly špalíry na bratislavských ulicích a zaplněné náměstí Slovenského národního povstání. Televizní přenos finále hokejového mistrovství světa měl nadprůměrnou sledovanost také v českých zemích, když sympatie českých fanoušků byly plně na straně slovenských hokejistů.

Předvolební průzkumy: první HZDS, Mečiar prezidentem

Podle průzkumů volebních preferencí provedených Národně osvětovým centrem by dnes nejvíce hlasů získala opoziční HZDS - 24,3 procent. Druhé místo by obsadila nová strana Smer s necelými patnácti procenty hlasů a třetí Strana maďarské koalice (SMK) s 11,4 procenty. Pětiprocentní hranici nutnou pro vstup do poslanecké sněmovny by ještě překročily strany ANO (10,5), SDKU (8,3), KDH (7,1) a SNS s 5,5 procenta hlasů. K volbám by nešlo 17,8 procenta potenciálních voličů, 6,6 procent ještě neví, zda budou volit. Agentura MVK položila slovenským voličům otázku, koho by zvolili prezidentem. Kdyby se prezidentské volby konaly nyní (řádný termín přímé volby je až za dva roky), téměř čtvrtina voličů by dala hlas předsedovi HZDS Vladimíru Mečiarovi. Druhým nejúspěšnějším kandidátem by se stal šéf slovenské diplomacie a místopředseda SDKU Eduard Kukan s 12,5% a třetím současný prezident Rudolf Schuster s 12,3% voličů.

Na Slovensku byl loni poprvé zaznamenán přirozený úbytek obyvatelstva

Počet živě narozených dětí byl v roce 2001 o 844 nižší než počet zemřelých. Celkový počet obyvatel se nicméně oproti roku 2000 zvýšil o 168 na 5,379.780, a to díky migraci. Podle ČTK to na tiskové konferenci 28.května uvedl Statistický úřad SR. Slovenský deník SME cituje demografa Michala Olexu, podle kterého "je vývoj ještě horší než Slovenský statistický úřad předvídal ve své nejpesimističtější verzi."

Ekonomika

Prognóza MMF: HDP vzroste, inflace poklesne

Mezinárodní měnový fond zkorigoval odhad vývoje hrubého domácího produktu ČR z dubna tohoto roku, kdy očekával růst HDP 3,3%. Vloni ekonomika vzrostla o 3,6%. Letošní slabší růst se spojuje s menší zahraniční poptávkou a silnou korunou, na kterou doplácí konkurenceschopnost českých vývozců. Nedávné snížení úrokových sazeb Českou centrální bankou, podobně jako zvýšení ekonomické aktivity v Evropě, povede k oživení domácí ekonomiky, které se projeví ve druhé polovině roku. Inflace má podle prognózy MMF v nejbližších měsících klesat a opět by měla růst až ke konci letošního roku.

Výstavba pražského metra pokračuje

Společnost Metrostav, která od loňského roku buduje čtvrtou část trasy C pražského metra, zpřístupnila 18.května všem zájemcům jeden ze dvou tunelů spojujících holešovický a trojský břeh Vltavy. Pražané tak měli jedinečnou příležitost stanout suchou nohou pod hladinou Vltavy. Zájem veřejnosti předčil očekávání a počet návštěvníků překročil 18 tisíc. Tunely jsou budovány světově unikátní a poprvé použitou metodou, kterou vyvinuli experti z Metrostavu s cílem zkrátit potřebnou dobu výstavby, zredukovat náklady a minimalizovat dopad na životní prostředí. Princip spočívá v tom, že se každý tunel nejprve vybetonuje v tzv. suchém doku, který se následně zatopí vodou a tunel se přetáhne do vyhloubené rýhy v korytu řeky, kde se pevně zakotví. První ze 168 metrů

dlouhých tunelů již tuto náročnou operaci prodělal loni v říjnu, druhý tunel je již hotový a na své místo bude přetažen v červnu. Za pozornost stojí rovněž jejich atypický tvar, horizontální i vertikální zahnutí přesně kopírující geologické podmínky. Pokračování trasy C spojí severní část Prahy s centrem města. Předpokládanou cenu přesahující 4,7 miliardy korun uhradí město, přičemž 1,5 miliardy přislíbila vláda. Zdejší hustě obydlená sídlištní periferie je jedna z mála, která ještě nemá možnost využívat výhod podzemní dráhy, bez které by se dnes česká metropole prakticky neobešla. Provoz na prvním úseku byl zahájen v květnu 1974 a k roku 1998, kdy byl předán do užívání zatím poslední úsek trasy B spojující východ a západ Prahy, je v provozu 49,8 kilometrů trati.

Koruna rekordně posílila vůči dolaru, euro zůstává stabilní

Na tříleté maximum proti dolaru se dostala česká koruna, když koncem května klesla hodnota americké měny pod 33 korun. Na takové výši byla koruna naposledy v únoru 1999. Naopak kurz koruny vůči euro zůstává ve velmi úzkém pásmu, např. 28,5. se obchodovalo v rozmezí 30,48 až 30,61 koruny za euro.

Kurzovní lístek ČNB 29. 5. 2002

EUR, 1	30.600
Kanada, 1	21.475
Slovensko, 100	70.017
USA, 1	32.843

Kultura

Politik-um na Hradě

14.května byla v Tereziánském křídle Starého královského paláce na Pražském hradě otevřena výstava Politik-um s podtitulem První

mezinárodní výstava současného politického umění v Čechách. Do expozice přispělo 28 umělců a skupin, z toho zhruba polovina cizinců. Prezidentská kancelář zakázala instalovat některá díla na nádvoří Pražského hradu a výstavu omezila na Starý královský palác. "Po podrobném seznámení s projekty pro exteriéry se nám tyto exponáty v sídle hlavy státu a zejména v předvolebním období zdály politicky velmi kontroverzní, zejména proto, že je mohou vidět i státní návštěvy a že některá díla jsou bez vysvětlení těžko pochopitelná," uvedl mluvčí prezidentské kanceláře Martin Krafel. Kanceláři se nelíbilo hlavně plánované umístění nápisu Kunst macht frei (umění osvobozuje) na Matyášovu bránu. Slogan je obdobou nacistického Arbeit macht frei, který býval umístěný nad branami koncentračních táborů. Zákaz vystavování pod širým nebem vyvolal protesty v předvečer otevření výstavy. Skupina výtvarníků Pode Bal nejprve rozhodla po třetím hradním nádvoří balony s obrázky a adresami chátrajících domů po vysídlených sudetských Němcích. Hradní policie se jala provokující koule propíchnout, mezitím však Pode Bal vyvěsil na Býčí schodiště nápis Zimmer frei. I ten policisté strhli. Poslední pozdvižení způsobil muž převlečený za policistu s nápisem "K najmutí," kterého si přivedl na protest proti zákau vystavování svého díla sochař David Černý. Skuteční policisté jej legitimovali a poté ho přemlouvali, aby ze sebe sundal nápis, jenž vyzýval k hodinovému pronájmu policisty za 3 500 Kč. Celá akce trvala asi deset minut. Výstava potrvá do 10.června.

Sport

Fotbalovou ligu poprvé v historii vyhrál Liberec

V 29. kole fotbalové ligy se o titulu mistra ještě nerozhodlo. Liberec remizoval v zápase s Brnem 3:3. a druhý kandidát na titul, Žižkov, porazil Jablonec 2:1. Ve 30.kole dramatický boj o titul rozhodl paradoxně hráč Slávie Kuka. Ten vsítil jediný gól v utkání Slávia-Žižkov a zmařil tak naději Žižkovských na titul. Liberec prohrál na hřišti Bohemians 1:2, ale přesto uhájil první příčku, historicky první v dějinách klubu. Na druhou pozici poskočila Sparta. Ta uspěla ve Starém Městě a díky lepším vzájemným zápasům předstihla Žižkov. Do 2.ligy sestupují Drnovice a Opava.

Fotbalisté do 21 let vybojovali titul ME

Česká fotbalová jednadvacítka vybojovala titul mistrů Evropy. Ve finále v Basileji porazila Francii na penalty 3:1. V normální hrací době zápas skončil 0:0. Do finále se české mužstvo dostalo vítězstvím nad Itálií 3:2 v prodloužení. Před dvěma lety v Bratislavě prohráli naši ve finále s Itálií. Naposledy získalo Československo titul z evropského šampionátu jednadvacetiletých před 30 lety.

Úspěšný závodník

Tomáš Enge

Vynikajícího úspěchu dosáhl český závodník Tomáš Enge, když zvítězil ve Velké ceně Rakouska v závodě formule 3000 na rakouském A1 Ringu. V dalším závodě ve Velké ceně Monaka dojel jako třetí. Na trati, kde je prakticky nemožné předjíždět, se propracoval ze sedmého místa na startu až na stupně vítězů. V průběžné klasifikaci šampionátu F 3000 je celkově na druhém místě.

Politická apolitičnost

Komentář k nastávajícím volbám do Parlamentu ČR

Začátkem tohoto roku vznikla nová politická strana s názvem „Naděje“, s cílem zaplnit střed politického spektra. Nová strana je řádně zaregistrovaná na Ministerstvu vnitra ČR a do předvolebního hesla si dala následující motto: „Politická apolitičnost.“

Tato nová centralistická strana hodlá oslovit široké politické spektrum občanů – voličů od levice až k pravici a má také v úmyslu vyhrát červnové volby do dolní sněmovny. Podle slov zakládající předsedkyně, tradiční velké politické strany, které se střídají ve vládních křeslech a v postkomunistickém Parlamentu mají menšinovou většinu, zklamaly a nedá se jim už věřit. Nejprve to byla pravicová ODS a pak současná vládní levicová strana ČSSD. Zároveň ujišťuje a slibuje, že nový politický subjekt s názvem „Naděje“ důvěru voličů nezklame.

Dnešní občané – voliči se mají na co těšit, protože tato strana jim přinese světlou a skvělou budoucnost. Nejenom, že bude apolitická, ale každý v ní najde uplatnění a splnění svého snu, díky nové převratné teorii o apolitičnosti politiky v globalizované lidské společnosti. To je cíl této volební propagandy. Samozřejmě až po vyhraných volbách, dříve to není možné, že ano.

Nebude to pravděpodobně ani ryba ani rak, ale nějaký obojživelník sedící za stolem vládních institucí. Důvěřivý volič bude mít pak pocit, že zvolil zázračnou žabu, která mu přinese blahobyt. Naděje ale umírá poslední, že ano.

Nový politický subjekt do současné rozhárané české společnosti dobře zapadne. Obohatí náš rozvinutý Kocourkov a upevní Absurdistan.

Česká politická scéna stále postrádá ryze pravicovou stranu typu bývalé Agrární strany z první republiky (ČSR). Tato strana byla zrušena již v roce 1945 Košickým programem ustanovením stran Národní fronty. Takového silného politického subjektu se dnešní postkomunisté stále bojí jako čert kříže. Snad právě proto si stále vymýšlejí nové a nové názvy, aby minulost z období první republiky nepronikla do současnosti a budoucnosti a národního povědomí.

Přemysl Neumann, Californie

HOMAGE TO THE AMERICAN FLAG

Oak Brook based CSA Fraternal Life will host its annual Flag Day Celebration as announced by their president, Vera Wilt. The event will occur on Friday, June 14, 2002 at 10:00 a.m. at 122 W. 22nd Street in Oak Brook. The Reverend Andrew Morgan from the Christ Church of Oak Brook will deliver the invocation. Public officials and the American Legion, led by Douglas Babitzke a resident of Hinsdale, will assist in a tribute to our flag. A sing-along of patriotic tunes will be led by the Half and Half Singers of CSA and children's activities will be available. CSA cordially invites all to attend and pay homage to our American Flag. Refreshments will be served after the ceremony.

Contact: Vera A. Wilt, CSA Fraternal Life (630) 472-0500

CÍRKEV VE SVĚTĚ

Papežova návštěva v Ázerbajdžánu a Bulharsku

Ve dnech 22.-26.května na své v pořadí již 96. apoštolské cestě navštívil papež Jan Pavel II. Ázerbajdžán a Bulharsko. První den strávil v Ázerbajdžánu, kde byl v Baku vůbec poprvé během svých apoštolských cest ubytován v hotelu, protože zde není žádné biskupství, nunciatura nebo klášter. V celé zemi žije pouhých 120 věřících římskokatolického vyznání. Většinu obyvatelstva Ázerbajdžánu tvoří muslimové (88%), druhou nejpočetnější skupinou jsou zde pravoslavní křesťané (12%). Papežova cesta do Ázerbajdžánu se tak stala již 24. cestou do zemi s převahou muslimského náboženství a v pořadí osmou zemí bývalého Sovětského Svazu, kterou papež Jan Pavel II. navštívil. Podle údajů Rádía Vatikán žije v této republice zhruba 7,5 milionů lidí, z nichž 1,7 milionů žije v hlavním městě Baku. Katolickou minoritu tvoří jediná farnost s jediným knězem, jedním řeholníkem a třemi laickými spolupracovníky. Katolická část obyvatelstva pochází zejména z potomků polských přistěhovalců. Katolická basilika, která byla v Baku postavena již v roce 1888 byla na popud Josefa Stalina zničena. Během komunistické éry nacházeli ázerbajdžánští katolíci duchovní záze-
mí zejména u místní pravoslavné církve.

V pátek 24.května papež odletěl do bulharské metropole - Sofie, kde se setkal s prezidentem Bulharské republiky a s patriarchou Maximem a s představiteli židovské a muslimské komunity v Bulharsku. V neděli 26.května při slavnostní mši prohlásil Svätý otec několik osob za blahoslavené. Při své návštěvě byzantsko-slovan-
ské katedrály Nanebevzetí Panny Marie v Sofii předal papež Jan Pavel II. bulharským katolíkům ostatek papeže Jana XXIII., který je určen pro uložení v nové katedrále, jejíž výstavba je naplánována. V krátké promluvě Svätý otec připomněl, že Jan XXIII., který v letech 1924-1934 působil jako vatikánský diplomat v Bulharsku, měl s místními katolíky východního obřadu velmi srdečné vztahy. V Bulharsku nyní žije asi 15 tisíc řeckokatolických křesťanů.

Křesťanští mučedníci 20. století

Počet mučedníků v dvoutisícileté historii křesťanství se odhaduje na 70 milionů, z nichž přibližně 45,5 milionů zemřelo za svoji víru ve 20. století. Takový je výsledek studie s názvem "Noví pronásledování". Autor knihy Antonio Succi představil svou práci na konferenci v Římě, která se zabývala tématem pronásledování křesťanů ve 20. století. Autor nechápe pojem "křesťanský mučedník" pouze v doslovném slova smyslu, tedy jako ženy a muže, kteří byli za mučedníky oficiálně označeni církví. Jde mu o náboženské pronásledování v širším smyslu. Zeměpisná mapa, kterou sestavil, představuje země, v kterých byli křesťané pronásledováni pro svoji víru: Indonésie, Bangladéš, Indie, Nigérie, Východní Timor, republiky bývalého Sovětského svazu, Saudská Arábie, Vietnam, Čína a další islámské a komunistické státy. Ideologie, které dnes vedou k pronásledování, jsou podle Succiho především komunismus ve všech svých podobách a fundamentalistický islám. Země, kde dosud existuje nejtvrdší pronásledování křesťanů, je podle názoru autora - Súdán.
(Podle zpráv ČBK)

OBJEDNEJTE SI POLITICKÝ ČTRNÁCTIDENÍK

HLASATEL

Pište si o ukázkové číslo zdarma na adresu:

**HLASATEL, 2470 Brunswick Circle, Unit B1
Woodridge, Illinois 60517**

Karol Wojtyla a otec Pio

16. června 2002 ve slavnostním obřadu zařadí Jan Pavel II. do seznamu svatých P. Pia, kapucína, který zemřel v září 1968, když nesl půl století na svém těle znaky utrpení a smrti našeho Pána Ježíše Krista. Tak se uzavírá cesta jedinečného kněze ke svatosti. Tuto cestu sledoval ve všech jejích etapách s živým osobním zájmem Karol Wojtyla, jako by tento papež cítil zvláštní přitažlivost tohoto řeholníka a měl v něm obzvláštní zalíbení.

Otec Pio je světec zcela mimořádný. Je to veliký světec. Jediný stigmatizovaný kněz v dějinách Církve. A právě pro tajemnou přítomnost stigmat na jeho těle je nazýván „druhým Kristem.“ Bylo napsáno: „Padre Pio je člověk poslaný Bohem v době historické nouze lidstva.“ Povoláný, aby znovu obrátil pozornost lidí ke skutečnému Kristovu tělu, ke skutečnosti jeho umučení a smrti a následného zmrtvýchvstání, tedy k tématům, která jsou základními pravdami křesťanské víry.

Za svého života byl Padre Pio řeholníkem svým způsobem „nepohodlným.“ Jeho pozemské osudy, jak je známo, se odehrávaly za těžkých kontroverzí, kdy často církevní autorita vystupovala proti němu, napomínala ho, trestala, nedůvěřovala mu a také ho odsoudila. Toto všechno trvalo a tížilo i dlouho po jeho smrti a tvořilo vážnou překážku v

procesu jeho blahorečení. Karol Wojtyla byl člověkem Prozřetelnosti, který učinil jasno v pochybnostech a nejistotách a který zabránil tomu, aby byrokratické obtíže a staré předsudky neuzavřely cestu otce Pia ke kanonizaci. Ty byly tak četné, že nebýt rozhodnutí a výslovné vůle tohoto papeže, kauza kanonizace tohoto „bratra se stigmaty“ by snad nebyla nikdy uzavřena. Ale všechno je dobré, co dobře končí. Dnes všeobecná církev pokládá otce Pia za jednoho z největších světců svých dějin a představuje ho celému světu jako příklad a emblém pro třetí křesťanské tisíciletí, které právě začalo.

Ale vy se ptáte, proč je to právě Karol Wojtyla, kdo projevoval tak upřímný a veliký obdiv pro otce Pia, i když byl procesem Svatého officia a mnoha církevními autoritami pokládán za podvodníka?

Pravděpodobně proto, že měl to štěstí ho hluboce osobně poznat. Víme totiž, že Karol Wojtyla se s P. Piem setkal v roce 1947. Nebylo to setkání náhodné, krátké, spěšné, jak tomu bývá u mnoha poutníků. Jednalo se o setkání, které trvalo téměř celý týden a během kterého P. Karol Wojtyla měl možnost dlouho rozmlouvat s P. Piem, zhodnotit jeho nauku a učinit si přesný pojem o jeho spiritualitě.

Karol Wojtyla byl v té době osm měsíců knězem. Studoval v Římě. Velice se zajímal o mystickou teologii. Byl zaníceným čtenářem děl sv. Terezie z Avily a sv. Jana od Kříže. Byl tím tak zaujat, že záhy po kněžském svěcení přímo požádal svého biskupa, aby směl vstoupit do karmelitánského řádu, tedy řádu sv. Terezie z Avily a sv. Jana od Kříže, dvou světců, které tak převelice miloval. Ale jeho biskup, kterým byl kardinál Sapieha, pastýř přísný a charismatický, mu povolení neudělil. Představenému karmelitánů, který se přimlouval za Wojtylovu žádost, Sapieha prorocky odpověděl: „Karol je potřebný pro polskou církev a bude potřebný pro církev všeobecnou.“

Wojtyla se musel smířit s tím, že zůstane diecézním knězem a navždy se zřekne klauzury. Neopustila ho však jeho vášeň pro mystiku. Když byl vyslán do Říma, aby se specializoval v teologii, zvolil si téma, které vychází z jeho vášně:

Nauka víry podle svatého Jana od Kříže. A zatímco studoval ve Věčném městě, věděl, že v Puglii pod Garganem žije fráter, který má stigmata, typická znamení mystického života, a rozhodl se, že půjde a navštíví ho.

Bylo to v roce 1947. Pozice P. Pia v církvi

byla tehdy relativně klidná. Pius XII. byl ctištěm „frátera se stigmaty“ a po svém příchodu na Petrův stolec v roce 1939 nařídil Svatému officiu, aby nechalo otce Pia v klidu. Ale řeholník se stigmaty měl již na svých bedrech dlouhou kalvárii nepochopení. Od května 1923 vydalo officium pět dekretů proti němu a další dokumenty, které popíraly nadpřirozený charakter jeho mystických fenoménů a zvláště jeho stigmat.

V roce 1947 věděl tedy klérus na celém světě, že církev se distancuje od tohoto řeholníka a vyzvala všechny, aby se ho vystříhali. Nicméně Karol Wojtyla ho chtěl osobně poznat. Když skončil školní rok, odjel do Gargana a několik dní se zdržel v kláštře se „stigmatizovaným fráterem“ a přirozeně se u něho také vyzpovídal.

Co řekl Padre Pio mladému Wojtylovi? Nevíme. Papež se nikdy o tomto tématu otevřeně nevyjádřil. Ale ve dnech jeho volby papežem v říjnu 1978 kolovaly v Římě zajímavé pověsti o tomto setkání. Říkalo se, že P. Pio předpověděl mladému Wojtylovi, že bude papežem. Vzpomínám si, jak jeden starší polský kněz mi vyprávěl, že Karel Wojtyla jako mladý kněz se často zmiňoval o tomto proroctví v žertu, že něco takového se nemůže uskutečnit. Ale od té doby, co se stal krakovským arcibiskupem a byl jmenován kardinálem, nikdy již o tom nemluvil. Snad začínal myslet na to, že toto proroctví by se mohlo uskutečnit.

V květnu 1981 došlo k atentátu na náměstí Svatého Petra a opět se objevily hlasy o prorocké předpovědi otce Pia. Říkalo se, že v roce 1947 spolu s předpovědí, že bude papežem, měl předpovědět i atentát: „Vidím na tvém bílém šatu krvavé skvrny.“ Ale nic z toho nebylo potvrzeno a je možné, že se jedná o zbožné legendy. Skutečností však zůstává, že Karol Wojtyla nikdy nezapomínal na své setkání s P. Piem v roce 1947 a vždy dával najevo, že má k fráteru ze San Giovanni Rotondo živou úctu.

Důkaz této opravdu veliké úcty podal v roce 1962. Byl tehdy mladým biskupem a přijel do Říma na II. vatikánský koncil. P. Pio se vrátil do centra bouří. Jeho zapřísáhlí odpůrci právě rozvířili vlnu pomluv a obvinění. Padre se stal objektem „apoštolské vizitace“, vyslané Svatým officiem, a výsledkem byla přísná opatření proti P. Piovi.

Během svého pobytu v Římě obdržel biskup Wojtyla z Krakova dopis, který ho informoval, že jedna z jeho hlavních spolupracovnic, doktorka Wanda Poltawska,

lékařka a psychiatrická, s níž spolupracoval na úseku pastorace pro rodinu, onemocněla vážně na rakovinu. Lékaři rozhodli, že bude podrobena operaci, ale naděje na uzdravení označovali za nulové.

Wojtylovi to způsobilo velkou bolest. Nejen proto, že tuto ženu dobře znal, ale také proto, že doktorka Poltawska byla ještě mladá a měla čtyři děti, které by zůstaly sirotky. Medicína již neví, co dál? Wojtyla myslel na otce Pia. Napsal mu dopis, vysvětlil mu situaci a požádal ho o modlitbu. A je tu obzvláště významný posel, který byl pověřen doručení tohoto listu a který mi o tom osobně vyprávěl. Byl jím Angelo Battisti, pracovník Státního sekretariátu a současně správce „Domu úlevy v utrpení“, nemocnice založené otcem Piem. Dopis, který napsal Wojtyla, mu byl předán s pověřením, aby ho doručil do San Giovanni Rotondo. Battisti sedl do auta a ihned se vydal na cestu. Když přijel do kláštera, našel P. Pia v jeho cele, jak sedí v křesle ponořen v modlitbě.

„Předal jsem mu dopis,“ vyprávěl mi Battisti, „a Padre Pio mi řekl: Otevři ho a čti!“ Otevřel a četl. Když pisatel vyložil případ nemocné ženy, žádal otce o modlitbu. Padre Pio naslouchal, jak čtu, a hlavu měl skloněnou na hrudi. Když jsem skončil, nastala chvíle ticha, pak otočil hlavu ke mně a řekl: „Angiolino, tomuto člověku není možno říct ne.“

Battisti, který znal prorockou hodnotu slov Padre Pia, zůstal neuvěřitelně udivený. Kdo byl ten Karol Wojtyla, o kterém P. Pio říká: „Tomuto člověku není možno říct ne?“ Když se vrátil do Vatikánu, zjišťoval si informace, ale o mladém polském biskupovi nikdo nic nevěděl. Za jedenáct dní se měl vrátit do San Giovanni Rotondo s novým dopisem, ve kterém polský biskup děkoval P. Piovi a říkal, že „žena nemocná na rakovinu, dříve než vstoupila na operační sál, byla náhle uzdravena.“

Dialog, který začal v roce 1947, pokračoval, i když na dálku. Zatímco církevní autority krutě zasahovaly proti tomuto řeholníkovi, Wojtyla věřil v jeho osobní svatost. A dostalo se mu významného potvrzení, že jeho úcta nebyla neodůvodněná.

Obdiv a úcta Karela Wojtyly k otci Piovi vzrůstaly. Po jeho smrti byl jedním z prvních, kdo poslal do Říma žádost o zahájení procesu jeho blahorečení.

Otec Pio zemřel v září 1968. Rok nato, v listopadu 1969, byl zahájen proces blahorečení. V roce 1972 žádali bratři kapucíni mnoho biskupů, aby poslali do Říma „lettera postulatoria“ na podporu této kauzy. Mnoho biskupů to udělalo, ale pouze za svou vlastní osobu, zatímco Karel Wojtyla jako krakovský arcibiskup zainteresoval celý polský epi-

skopát, aby poslal do Říma oficiální žádost polské biskupské konference, ve které se pravi, že všichni podepsaní biskupové, arcibiskupové a kardinálové jsou přesvědčeni o svatosti a zvláštním poslání Padre Pia, někteří, protože ho viděli na své vlastní oči, jiní, protože ho poznali skrze slova těch, kteří ho slyšeli a napsali o něm. A tento dopis, protože byl postojem celé polské církve, měl velkou váhu pro zahájení procesu, který pro staré důvody, o kterých jsme hovořili, narážel na obtíže.

V roce 1974 přijel Karol Wojtyla do Itálie již jako kardinál a chtěl navštívit San Giovanni Rotondo. Sloužil v kapucinském kostele mši svatou a v kázání řekl mezi jiným, že „má ještě po tolika letech před očima osobu otce Pia, svou přítomnost při mši svaté, kterou sloužil u bočního oltáře, zpovědnici, ve které slyšel jeho slova.“ A řekl také, že „bylo velice dojemné sloužit mši svatou v blízkosti hrobu ctihodného otce, protože vždy, po celý život, nedělal nic jiného, než že hlásal umučení, smrt a zmrtvýchvstání Krista.“

Když byl zvolen papežem v roce 1978, proces blahorečení otce Pia nebyl ještě oficiálně otevřen a jistě určité urychlení mu dal Karol Wojtyla. Proces pak byl oficiálně zahájen v roce 1983. Papež dále při všech příležitostech hovořil o procesu, aby udržoval živý argument veřejného mínění.

Jednoho dne se obrátil na jednu modlitební skupinu a řekl: „Chcete-li, aby Padre Pio vystoupil na oltář, dejte se do práce.“

Dne 13. října 1979 se setkal ve Vatikáně s kleriky římského semináře. Jeden z nich mu připomněl otce Pia a papež odpověděl s pocitem hrstivosti: „I já jsem byl dvakrát v San Giovanni Rotondo.“

Když byl na vizitaci ve farnosti Santa Maria Liberatrice v Tescacciu, potkal jednoho mladého salesiána a zeptal se ho: „Jste kněz?“ „Ne, svatosti, jsem klerik z Forgia a přináším vám modlitby Apoštolátu modlitby z tohoto města.“ A on natáhl ruku k mladíkovi a řekl: „Ach, Padre Pio! Dobře, vy mi tedy pomůžete!“

Každou první sobotu v měsíci ve 20.45 se Svätý otec modlí růženec v Rádiu Vatikán. Jednou mezi osobami, které se toho mohly účastnit, byla Helena Caffarova z Říma. Když růženec skončil, řekla papeži: „Svatosti, vzpomeňte také na Padre Pia.“ Svätý otec odpověděl: „Já se k němu, k otci Piovi, modlím stále, každý den.“

Carlo Campanini, velký herec a ctitel otce Pia, mi vyprávěl, že se v roce 1981 účastnil mše svaté, kterou slouží Svätý otec ve své soukromé kapli. Po mši svaté rozmlouval s papežem a ukázal mu několik fotografií, kde byl zobrazen s otcem Piem. Papež se o ně

Otec Pio s pozdějším pražským arcibiskupem kardinálem Františkem Tomáškem v roce 1965

velice zajímal a řekl herci: „Modlete se, aby Padre Pio vystoupil brzy na oltář.“

Monsignore Paolo Carta, který byl biskupem ve Foggii, se setkal s Janem Pavlem II. a řekl: „Jsem svědkem svatosti otce Pia.“ Papež mu odpověděl: „Ach, otec Pio, jaký to Boží muž. Jednou jsem ho navštívil a vyzpovídal jsem se u něho.“

Otec Pio bude nyní svätým. Papež brzy provede slavnostní oficiální akt. A učiní tak s velkou fyzickou námahou, protože nyní je to on, kdo je stigmatizován. Utrpení se zahrnížilo v každém údu jeho těla. Byl to kdy si atlet, člověk velmi agilní a svižný, nyní se pohybuje jen s velkou námahou, vězněn tisíci bolesti.

Je to ukřižovaný, který kráčí. Ale jeho pohled je zářivý a klidný. Protože ví, že ono utrpení, stejně jako utrpení otce Pia a utrpení Kristovo je jitrénkou, která oznamuje zmrtvýchvstání. Taková je křesťanská víra.

*Renzo Allegri
Podle Světa 16/2002*

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road, Cleveland,
Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Elsie T. Malec
Secretary-Treasurer
Mary Ann Mahoney
President

Chicago Representatives

Loretta Moravec
1-708-484-3162
Dolores Jacklin
1-630-968-1292

60 let od zničení Lidic

Památník v Lidicích u Kladna v České republice

Československá republika jak byla založena T.G. Masarykem v roce 1918, se mírumilovně vyvíjela až do roku 1939. 15. března 1939 přimaštrovala německá armáda nejen do Prahy, ale také do všech českých a moravských měst. Co tomu předcházelo?

Československá republika geograficky je jako vklíněna do východní části Německa. To se vždy dívalo na naši republiku jako potenciální cíl rozšířit svou Říši, zabrat Československo, poněmčit a získat nejen veškeré polní lány, ale hlavně uranové doly v pohraničí.

Rok 1939 byl jako signál k této okupaci našich zemí. Z našich zemí se tehdy stal t.zv. Protektorát Čechy a Morava. Slováci se tomu nějak vyhnuli, a vytvořili samostatný Slovenský štát, který byl nakloněn Německu. Naše vláda odstoupila a byla jmenována nová „protektorátní“ v souhlasu s vůlí Německa. Německo poté vládlo svou krutostí.

T.zv. říšský protektor byl Němec von Neurath. Ovšem německému vedení v Berlíně se zdál von Neurath příliš slabý, než aby mohl přivést český národ úplně a bez výhrad do područí německé říše a učiniti z něho nemyslivý instrument vá-

lečného soustrojí Německa. Poslali tedy von Neuratha na zdravotní dovolenou.

Dne 27. září 1941 nastoupil v Praze na svůj úřad zastupujícího říšského protektora S.S. Obergruppenführer a generál policie Reinhard Heydrich. Odboj českých vlastenců, který začal 15. března 1939 a den ode dne sílil přes veškerá opatření německých okupantů, bylo nutno lámat s bezohledností ještě větší. Kdo mohl být k této práci povolanejší než právě R. Heydrich, člověk, který se nikdy neštilil žádného násilí, krutosti a bezpráví, šlo-li o prosazování požadavků Německa. Aby zlomil odpor českých vlastenců a celý národ zastrašil, vydává Heydrich hned prvního dne svého úřadování nařízení o vyhlášení civilního výjimečného stavu a zavádí se pravomoc stanných soudů pro trestné činy proti veřejné bezpečnosti a pořádku. To byla ovšem jen zástěrka k jiným činům, které ihned začal provádět.

Dal rozkaz k zatčení ministerského předsedy t. zv. protektorátní vlády generála Aloise Eliáše a podepsal prvních šest rozsudků smrti. Mezi odsouzenými byli armádní gen. Josef Bílý a Hugo Vojta, Ti všichni byli posléze popraveni. To byl však jen začátek.

Jen během prvních dvou měsíců byli popraveni čeští důstojníci, člen parlamentu, novináři, profesori, soudcové, úředníci, obchodníci, i dělníci, mladí i staří, muži i ženy ze všech vrstev českého lidu, celkem 404 osoby. Útlak a ponížení českého národa se zvyšovalo dále. Cílem byli lidé, kteří pracovali v ryze českých vlasteneckých organizacích, jako na příklad SOKOL. Tato organizace byla obviněna z intenzivních vztahů s cizinou a bratrskými styky s Rusy a Srby a se sokolskými skupinami v Americe.

V noci 7. října 1941 zasadilo Gestapo sokolské organizaci nejtěžší ránu zatčením 136 předních činovníků ústředí ČOS, sokolských žup a jednot. Po dlouhých výsleších byli začátkem ledna 1942 deportováni do koncentračního tábora v Osvětimi, kde většina podlehlá nelidskému zacházení. Do vlasti se z celé skupiny vrátilo 9 bratrů. Zatím ale soudy a popravy pokračovaly. Reinhard Heydrich pilně podepisoval tyto rozsudky smrti.

Až jednoho dne, 27. května 1942 asi v 10.30 bod. jel Heydrich ve svém otevřeném voze po točité silnici a zde v záhybu na něho čekali partyzáni vyslaní

Lidický památník v Crest Hill u Chicaga

čsl. zahraniční vládou v Anglii a Heydricha smrtelně svými samopaly zranili. Ten pak po převozu do nemocnice na Bulovce ránám podlehl.

Ted' teprve nastal teror a do Prahy byl vyslán další krutý německý kat Karl Hermann Frank, který okamžitě vydal rozkaz k pronásledování pachatelů. Namátkou byly vybrány vesnice Lidice u Kladna a Ležáky. Tyto vesnice jako pomsta byly úplně vyhlazeny ze země. Všechny majetek byl vybrán a odvezen, budovy spáleny a vyhozeny do povětří. Nejdříve však byli všichni muži od 15 let (celkem jich bylo 173) postaveni ke zdem Horákova statku a zastřeleni. 195 žen bylo odvezeno do koncentračních táborů v Německu, odloučeny od svých dětí, které byly poslány do německých rodin k poněmčení. Nikdo z žen ani dětí neměl zdání, co se stalo s obcí, s muži a se vším, co opustily. Celý český národ byl terorizován a kdo se jen kladně zmínil proti německé vládě, byl zatčen a ohromné množství lidí bylo popraveno. O tom byly napsané celé knihy.

Zpráva o teroristickém činu Němců se rozléta po celém světě. Nebyla zničena jen malá česká dědinka, byli vražděni muži a ženy a děti byly rozptýleny, uvězněny nebo zabíjeny. Lidice měly být smazány na věky. Měly být vymýceny z dějin a zapomenuty navždy. Osvícení obyvatelé malé americké osady poblíž města Joliet ve státě Illinois v předměstí Chicaga si osvojili jméno Lidice. Byl tam vystaven pomník tomu- to hrdinnému městečku a každý rok sem přicházejí čeští obyvatelé z celé chicágské oblasti, aby si připomněli, co se stalo tenkrát, před 60 lety nic netušícím občanům Lidic u Kladna.

I tento rok 9.června bude tato významná vzpomínková slavnost u příležitosti 60. výročí vyhlazení Lidic navštívena v Crest Hill, IL u pomníku Lidic, uvědomělými Čechy z širokého okolí, aby si připomněli, co jsem v tomto článku popsal. Není to vyčerpávající a stalo se toho mnohem více, ale smutným faktem zůstává, že 187 mužů, 195 žen a 97 dětí z Lidic se nikdy nedožilo pokojného stáří.

Vladimír Jiráček

CZECHOSLOVAK AMERICAN CONGRESS

An association of Czechoslovak organizations in the greater Chicago area united for promoting and enhancing heritage, culture and customs.

The Czechoslovak American Congress welcomes all To Lidice monument commemorative ceremony

*The Czechoslovak American Congress will hold
a commemorative ceremony for the victims of Lidice
on Sunday, June 9, 2002 at 11:00 a. m.
at the Lidice monument in the village of Crest Hill, Illinois.*

The monument was dedicated to the memory of those who died during the Lidice, Czechoslovakia, massacre by the Nazis, which occurred on June 10, 1942 in retaliation for the assassination of Gestapo chief Reinhard Heydrich. The men of the town were shot, the women and children were sent to concentration camps and the town itself was completely leveled. Hitler declared Lidice destroyed and claimed its name was forever wiped from memory. World wide response was that towns immediately renamed themselves "Lidice" to prove Hitler wrong. Among those towns was what is now Crest Hill, Illinois where a huge crowd witnessed the dedication of a monument to the annihilated Lidice one short month after the atrocities took place. Annual services have been held at the memorial ever since, and the public is invited to join in this year's ceremonies.

The Honorable State Treasurer, Judy Baar Topinka and the Honorary Consul of the Czech Republic, George Drost will be the main speakers. Musical selections will be performed by the United Moravian Societies Singers, a Czech recitation will be presented by Vera Roknic and uniformed representatives of various organizations will provide the color guard. Reverend Dusan Hladik will lead the prayers and Mayor Donald Randich of Crest Hill will provide the total community perspective.

A bus will leave at 10:00 a.m. from the United Moravian Societies Clubhouse at 2140 South Westey Avenue, Berwyn, Illinois.

The cost is \$20 and includes a Czech luncheon.

*Bus and luncheon reservations are available by calling
Ann Basta at 708-485-2619.*

*Directions are available for those wishing to drive
by calling CSA Fraternal Life at 630-472-0500.*

Pěvecký kroužek Ústředny Moravských Spolků na vzpomínkové slavnosti Lidic

Stého výročí smrti Jana Nepomuka Neumanna bylo vzpomenuo v pensylvánském senátu, kde zaznělo toto zhodnocení: „Významný muž, který byl zakladatelem a propagátorem systému ka-

Sv. Jan Nepomuk Neumann jako chlapec školního věku. V této podobě ho vidal jako svého kamaráda zázračně uzdravený Michal Flanigan.

tolických škol v Americe, který ani ne za osm roků zbudoval 70 kostelů a v každé farnosti se postaral o školu, a který pracoval jako málokdo pro Církev a americký lid!“ K tomu je nutné dodat, že zavedl ve Spojených Státech 40 hodinovou adoraci Nejsvětější svátosti, založil na radu papeže blah. Pia IX. kongregaci Františkánek, zaměřenou na péči o mravně ohrožené dívky a uvedl do Ameriky kongregaci Chudých školních sester Notre Dame, které ho pokládají za svého „Otce v Americe.“

Svatý Jane Nepomuk Neumann, tak jako sv. Vojtěch a svatý Klement Maria Hofbauer – Dvořák, patří nejen své rodné vlasti, ale především zemi na jejíž vinici pracoval až k úplnému vyčerpání, když 5. ledna 1860 na ulici ve Filadelfii skolnal.

Jeho svátek se v Církvi svaté slaví 5. ledna a v českých zemích 19. června – v den jeho kanonizace.

Dle internetové stránky Národní svatyně sv. Jana Neumanna ve Filadelfii www.stjohnneumann.org a dalších pramenů zpracoval

Karel J. Chrobák

Zemřel dlouholetý misionář našich krajanů v londýnském Velehradě

P. Josef Pazderka SJ

P. Josef Pazderka SJ se narodil 21. března 1934 ve slováckých Bořeticích. Po obecné škole zahájil studium na jezuitském gymnáziu na Velehradě, které pro známé události roku 1950 nemohl dokončit. Poslední tři roky střední školy absolvoval v Břeclavi, kde také v roce 1953 maturoval. Podle dalších klikatých životních cest lze jenom tušit, jak hluboké brázdy vyryla v Otci Josefovi výchova v hluboce věřící početné rodině a pobyt na Velehradě, a jak silnou touhu vtiskla do jeho duše milost Boží. Směr byl jasný, ale cesta opravdu složitá - nemožnost studovat, PTP, doly na Ostravsku, Dopravní podnik města Brna, družstvo Dlažba v Brně, nezdařený pokus o emigraci, až asi na pátý pokus o „zvýšení kvalifikace“ večerní stavební průmyslovka.

V květnu roku 1968 byl přijat do Tovaryšstva Ježíšova a odešel do noviciátu v St. Andrá v Rakousku, kde ho srpnové události toho roku postavily před volbu: vrátit se, ale ztratit možnost naplnit své povolání, nebo zůstat a ztratit možnost návratu. P. Josef si vybral: 16.5. 1970 složil v Innsbrucku řeholní sliby, v roce 1975 promoval na teologické fakultě innsbrucké univerzity jako Magistr Theologie, před tím byl 6.7. 1974, rovněž v Innsbrucku, vysvěcen na kněze. Jako poslední díl řeholní formace vykonal v Anglii v letech 1978-79 třetí probaci a 1.12. 1982 složil v Londýně poslední sliby.

Po absolvování studií odešel v roce 1975 do Londýna, aby se věnoval duchovní a sociální práci pro České a slovenské emigranty žijící ve Velké Británii. Po šestnácti letech práce v zahraniční misii ve Velehradě v Londýně byl povolán do vlasti, aby pomohl nově se formující české provincii jezuitů.

V roce 1991 nejdříve pomáhal několik měsíců v Rádio Vaticana a v říjnu téhož roku se stal ekonomem České provincie Tovaryšstva Ježíšova. Byla to hektická doba nových začátků a Otcí J. Pazderkovi patří velké poděkování za nastartování normálního chodu provincie. V roce 1998 odešel opět do Londýna a 1.10. 1999 se stal vedoucím české misie v Londýně, která se pod jeho vedením proměnila v útočiště a duchovní zázemí pro krajany, zvláště mladé, pobývající z různých důvodů ve Velké Británii.

Dne 8. dubna 2002, cestou na nádraží v Rajhradě u Brna, postihla Otce Josefa srdeční slabost, která po několika minutách ukončila jeho pozemskou pouť. Poslední rozloučení se konalo v kostele sv. Jakuba v Brně 15. dubna 2002 a potom byly jeho tělesné pozůstatky uloženy v kryptě jezuitského kostela Nanebevzetí Panny Marie v Brně.

Podle CM věstníku – Velehrad Londýn, květen 2002

In Loving Memory Of

NORBERT J. KOCAB

Born June 14, 1930 - Entered Into Rest April 27, 2002

May the Angels lead you into Paradise, may the Martyrs receive you at your coming, and take you to Jerusalem, the holy city. May the choirs of the Angels receive you, and may you with the once poor Lazarus, have rest everlasting. Amen.

Joanna "Jody" - wife

Joseph, Anita, Patricia and Joanna - children

Amy, Stacy, Rebecca, Carolyn, Jimmy, Eric and Daniel - grandchildren

Joseph A. Kocab - brother

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050

(773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

Robert Vlach

Právní služby

1. dopravní přestupky včetně
2. jízdy v opilosti
3. suspenze a revokace řidičského průkazu
4. bankroty
5. kup a prodej nemovitosti
6. rodinné záležitosti, pozůstalosti
7. emigrační záležitosti
8. trestní právo

Mluvíme česky

6904 W. Cermak Road
Berwyn, IL 60402
Tel. (708) 795 - 4400

Prodejna českého křišťálu a porcelánu

Vám nabízí

tradiční český broušený křišťál
růžový porcelán
karlovarský porcelán
sklo s dekorem „vysoký smalt“
exkluzivní sklo v limitovaných sériích
doplňkové zboží a miniatury

CRYSTAL STARS INC. Český křišťál a porcelán

131 S. Northwest Hwy
Park Ridge
(Northwest Suburb of Chicago)
IL, 60068

Tel: (847) 696 - 0035

Můžete nás navštívit na naší webové adrese:
www.czechcrystalonline.com

„KARLIN WEDNESDAY DANCES“

admission only \$ 2 at the door

“2002”

“Czech food” from 5.30 - 7.30 PM
call for reservations: 216 - 661 - 4726
Dancing from 7.30 - 10.30 PM

**Karlin Hall and Club 5304 Fleet Ave,
Cleveland, OH**

For details call: 216 - 883 - 4760

June

5: FRANK SPETICH
12: AL MACHUSICK
19: NORTHERN OHIO B.B.
26: HRONEK CZECH BAND

July

3: HOMESTREADERS
10:
17: JOHN PASTIRIK
24: HAPPY TIMERS
31: BOB SABATKA

Chodili jste do Semaforu?

Tak až pojedete do Prahy,
tuhle mapku vezte s sebou.

Dovede Vás
k obchodu,
kde obdržíte
audio i video
CD
a knihy
se semaforickou
tématikou.
Je to

OPCHOD
Žofie Melicharové

Konviktská 24, Praha 1, 110 00

telefon 02 / 24 23 19 20

L & J LOUNGE

pod novým vedením

Otevřeno 7 dní v týdnu

Pondělí - čtvrtek:

od 3:00 PM do 1:00 AM

Pátek: od 3:00 PM do 3:00 AM

Sobota: od 1:00 PM do 3:00 AM

Neděle: od 1:00 PM do 1:00 AM

ČESKÉ JÍDLO - ČESKÁ MUZIKA

KARAOKE

každý druhý pátek

(nyní 7., pak 21. června)

Telefon: (708) 788 - 9570

6513 W Cermak Rd.

Berwyn, IL 60402

LOV COST PHONE RATES

PROVIDED BY A TOP TOUR CARRIER

COUNTRY	CITY	CALL A CELLPHONE
Austria.....8 c		34 c
Bulgaria.....22 c	Sofia14 c	
Croatia.....23 c		42 c
Czech Rep..14 c	Prague.....9 c	32 c
Hungary.....16 c	Budapest 14 c	35 c
Israel.....9 c		25 c
Poland.....13 c	Warsaw.....9 c	33 c
Romania.....23 c	Bucharest 15 c	30 c
Russia.....17 c	Mosc./S.Pet 9 c	21 c
Slovakia.....18 c		24 c
Slovenia.....18 c		32 c
Ukraine.....20 c	Kiev.....13 c	25 c
Yugoslavia 27 c		

USA - CANADA - EUROPE ... 6 c to the following:

USA (state - to state)...CANADA...UK (England)...FRANCE
GERMANY...ITALY...NETHERLANDS...SPAIN

Direct dial ... Full customer service

No minimums ... No monthly fees ... 6 second increments

For information, or to order this service,

Call 1-800-361-7870

International Business Callers

Call us if you would like to be a sales agent

Tramprská osada Dálava - Chicago

provolává kamarádce

Libuše Moudré

„UMÍ!“

k dosažení životního jubilea

75 let!

Na pozemku manželů Moudrých v Barringtonu
se zásluhou Libušky rozhořel první osadní oheň.
Do dalších let jen slunnou stezku, modrou oblohu
a dobrý vítr v zádech, zdraví a Boží požehnání
přejí kamarádi a kamarádky a přátelé osady!

AHOJ !

Alfréd Fuchs

Alfréd Fuchs byl významným představitelem české žurnalistiky a českého katolicizmu v době první republiky. 23.června 2002 uplyne od jeho narození 110 let, loni 16.února jsme si připomněli 60. výročí jeho umučení v koncentračním táboře.

Narodil se v pražské židovské rodině jako jediný syn 23.června 1892. Jeho hebrejské jméno po předcích zní: Meir ben Šelomo ha Levi. Pocházel tedy z biblického rodu Levitů, jehož příslušníci mívali na starých židovských hřbitovech náhrobky s konvičkou jako znak svých bohoslužebných úkonů. Základní školní léta byla pro chlapce Fuchse smutná. Zažil ústrky a posměšky pro svůj židovský původ od spolužáků i učitelů. Ale už jako středoškolák zatoužil po hlubším poznání Boha, a proto, ač nepokřtěn, se v posledním ročníku studia na reálce přihlásil k výuce katolického náboženství. Tam se vyznamenával svými vědomostmi tak, že ho katecheta s oblibou vyvolával před inspektorem. Pokud jde o svou budoucnost, tak dokonce oznámil svým rodičům úmysl stát se rabínem; později naopak jeho hlavou procházela myšlenka stát se katolickým knězem. Jeho láskou bylo studium děl významných katolických spisovatelů, kteří zapůsobili na jeho srdce. V klášteře Emauzy si oblíbil katolickou liturgii. Ovšem se svým křtem nespíchal, poněvadž před tím poznal, jak se jeho rodiče zděsili po jeho oznámení, že chce být židovským rabínem.

Po maturitě se přihlašuje na filozofickou fakultu pražské univerzity, kde se stává žákem pozdějšího prezidenta Masaryka. Ale navštěvuje i teologickou fakultu, kde si dává zapsat křesťanskou apologetiku, kterou tehdy přednášel profesor Kordač, po I. světové válce pražský arcibiskup.

Na studiích opouští myšlenku stát se knězem, neboť se zamiloval do své kolegyně, která později sešla v jeho náboženském vývoji rozhodující úlohu.

Ale první válka překazila jejich plány vstoupit do manželství. Fuchs byl odveden a narukoval na balkánskou frontu.

Válce se však chytře vyhnul. Zahrál si na duševně chorého, když ve Vídni, kterou jeho transport projížděl, vystoupil z vlaku a oznámil veliteli nádraží, že: „Bude konec světa.“ Své hlášení odůvodnil vnitřním vědomím, přičemž si pomohl Husselrovou fenomenologií. (Husselr - německý idealistický filosof, narozen na Moravě v Prostějově). Vojenští lékaři Fuchse prohlásili „za blba“ a po pobytě v psychiatrické léčebně byl jako nevléčitelně chorý poslán domů do Prahy. Ale ještě před skončením války nastoupil místo profesora v jednom gymnáziu v Praze. Svatbu odložil až po skončení války.

Jako profesor střední školy nebyl Fuchs příliš šťastný a proto se pokusil na univerzitě získat docenturu a podal habilitaci pod názvem „Autorita.“ Tato práce však byla zamítnuta. Na pražské filozofické fakultě tehdy vládl protikatolický duch, zatímco Fuchsova práce vysocce hodnotila středověký univerzalizmus katolické církve. Fuchs těžce nesl zničení památného mariánského sloupu na staroměstském náměstí v Praze, samozřejmě i vylupování svatostánků a kácení soch světců, které byly bohužel po vyhlášení první republiky na denním pořádku.

Poněvadž PhDr. Fuchs nezískal docenturu na filozofické fakultě, tak se věnoval žurnalistice. Zpočátku je redaktorem tiskového odboru národně-socialistické strany. Tam jako nepokřtěný může publikovat úvodníky katolického obsahu, na přednáškách mluvit o katolické věci pozitivně, kladně, pokud sám nebyl registrovaným katolíkem. Odmítá šovinismus a zvítězil v něm „univerzální Žid,“ povznesený nad nacionální třenice. Nějakou dobu pracuje na Těšínsku a zamýšlí se především nad stavem učitelstva.

Po návratu ze Slezska (Těšínska) roku 1920 se Fuchs žení. Jeho snoubenka byla sice vychována katolicky, ale vlivem protináboženských proudů na pražské univerzitě nezaujímá kladný vztah k náboženství. Manželství Fuchsových nebylo zpočátku šťastné. Alfréd měl své chyby a dokonce byl i své manželce nevěrný. Manželka se rozhodla zažádat o rozvod, ale Bůh vedl její kroky. Než odešla k advokátovi, uviděla doma na

stole Kempenského Následování. Když začala tuto knihu číst, tak zjistila, že dochází vnitřního uklidnění a velmi se pozastavila nad tím, že manžel přes četbu a rozjímání této knihy se k ní takto chová. Začala číst i další knihy z manželovy knihovny. Za měsíc šla poprvé po dlouhé době do kostela. Zde na sobě poznala, kolik vnitřní útěchy jí dává Kristus, který nezklame - i když člověk bohužel zklame. Pravidelně se začala modlit. Na rozvod zatím přestala myslet.

Fuchs byl překvapen tímto jednáním své manželky. Velmi zneklidněl, když zjistil, že jeho manželku přivedlo k víře v Ježíše Krista rozporné jednání mezi teorií a praxí mužova života. Byl to jistě pro Fuchse požehnaný neklid, který ho přivádí nejen ke smíření s manželkou, ale i ke křtu. 27.červenec 1921 je dnem, kdy v Emauzích v Praze se ve křtu stává Božím dítětem. Jeho oblíbený profesor z univerzity, tehdy již pražský arcibiskup Kordač, mu pak uděluje svátost biřmování ve své domácí kapli. Jeho přátelé benediktini, kteří nikdy neužili přemlouvání k tomu, aby se dal pokřtít, mu radostně řekli: „Tak vidíte, přece jenom jsme si vás vymodlili.“ Fuchs se dává se svou manželkou církevně oddat, když ji před tím odprosil za všechny bolesti a kříže, které jí způsobil. Jejich manželství bylo teprve poté harmonické.

Fuchs opouští redakci národních socialistů a po době hledání stává se vedoucím redaktorem zahraničního oddělení

České tiskové kanceláře. Fuchs zde důsledně hájí demokracii a respektování lidských práv. Literární dílo Alfreda Fuchse je velmi rozsáhlé. Dovolte mi, abych připomenul pouze jeho díla: Sjedenocení, Náboženství a politika, Novější papežská politika, Deset katolických politiků a diplomatů. Z literárního díla se uvádí u A. Fuchse 28 děl a k tomu ještě v rukopisné podobě jich zůstalo dalších 6. Chtěl bych připomenout, že jeho knižka „Z fary a sakristie“ dovede svým vtípem potěšit i lidské srdce.

Alfréd Fuchs byl velkým obdivovatelem a ctitelem Panny Marie. Ve dvou knihách přeložil a vyložil vzácné Mariánské hymny. Sleduje stopy mariánské úcty v dějinách na Východě i na Západě. Vyzvedá ty momenty ze života Panny Marie, které si křesťané zvlášť uvědomovali.

V popředí Fuchsova zájmu byla také otázka demokracie. Fuchs si rovněž uvědomoval spolupráci parlamentní demokracie a katolické církve. Fuchs je si vědom, že v životě křesťana nelze oddělovat sféru nadpřirozenou od sféry přirozené, modlitbu od zájmu o člověka. Jako novinář byl nucen vést i časté polemiky se svými odpůrci - proto se zamýšlel i nad otázkou novinářské etiky.

Přichází smutný Mnichov 1938 a poté v březnu 1939 okupace zbytku Československého území. Fuchs je zbaven své funkce ředitele Československé tiskové kanceláře a živoří se svou manželkou, která je na smrt nemocná. Následuje série výslechů na gestapu, kde mu řekli: „Odjed'te co nejdřív do ciziny, tady nejste žádoucí.“ Odpověděl jim: „Zde je moje vlast, tady jsem se narodil, studoval i pracoval, tady mám svou dceru, tady mám pochovanou svou ženu. Chci tady žít i zemřít.“

Tak tedy přichází říjen 1940, kdy je Fuchs odvezen do koncentračního tábora Dachau s poznámkou: „Návrat ne-žádoucí.“ Zde jej z bolestného údolí 16. února 1941 vysvobozuje milosrdná smrt. Ovšem podle zpráv očitých svědků byla jeho smrt způsobena záměrně. V těch dnech byly velké mrazy přes 20 stupňů pod nulou. Vedení tábora nasadilo osazenstvo baráků na odklizení sněhu. Museli rukama a čepicemi nakládat sníh na obrácené stoly a vlastní pláště a sníh odnášet do potoka. Fuchs tyto práce v důsledku své nemoci zvládal s vypětím posledních sil. Dozorci mu podráždili nohy, bili ho obušky, kopali do něho a v mraze 20 stupňů pod nulou ho polévali vodou.

Od dvou naprosto věrohodných svědků jsem slyšel, že v těchto chvílích byl nucen aby volal: „Heil Hitler!“ - ale Fuchs dle těchto věrohodných svědků volal, samozřejmě německy: „Ať žije Ježíš Kristus!“

Po tomto polévání vodou za mrazu stačily již jen 2 dny a Fuchs dodýchal v koncentráku na zápal plic. Jeho ostatky byly spáleny v táborovém krematoriu, urna pak zaslána s popelem dceři zesnulého. Na břevnovském hřbitově pak uložil tuto urnu do posvěcené země břevnovský převor, pozdější arcipát Anastáz Opasek.

Fuchs byl mužem velké obětavosti, který se rád chopil slova při různých příležitostech, ať to byly liturgické týdny, biblická setkání... Ti, kteří poznali tohoto muže hluboké proměny, který důkladně prožil své obrácení, na něho mají mnoho krásných vzpomínek. Manželé Fuchsovi mají co říci i dnešním manželům, i dnešním rodinám - jak najít cestu srdcem k srdci.

Věříme, že tento mariánský ctitel se již dávno na přimluvu naší nebeské Matky raduje s Ježíšem Kristem.

Doc. ThDr. František Janhuba

Úspěšné vystoupení cimbálové muziky Polajky ze Znojma v Chicagu

Na pozvání České misie v Chicagu zavítala k nám známá cimbálová muzika Polajka ze Znojma, která pod vedením jejího primáše Ladislava Pospíchalů vystupuje nejen po celé naší vlasti, ale často též v zahraničí, hlavně v Rakousku a Německu. Pro Chicago připravila bohatý program k posle-

chu i k tanci na Májové slavnosti 4. května v Besedním domě farnosti Panny Marie Svatohorské v Ciceru a na taneční zábavě 11. května v Sokole v Berwynu. Hrál se, zpívalo a tančilo dlouho do noci a překrásné melodie moravských, českých a slovenských písní v podání čtyř houslí, cimbálu a basy i zvukné hlasy znojemských muzikantů rozveselily nejen srdce našich krajanů, ale i rodilých Američanů. Také domácí zabijačka i výborné zákusky a pečivo všeho druhu se snědly do posledního kousku a nápoje v baru se vypily do posledního doušku. Muzikantům z Moravy za jejich vystoupení i procítěný zpěv při české mši svaté v kostele srdečně děkujeme a těšíme se někdy na reprízu. Zrovna tak upřímně děkujeme Všem, kteří obě akce zorganizovali a připravili a jakýmkoli způsobem se postarali o jejich pěkný průběh. Hodilo by se zde jmenovitě poděkovat těm nejzasloužilejším, ale ze skromnosti prosili, aby nebyli jmenováni. Víme dobře, že Pán Bůh je všechny zná a za jejich práci a obětavost jim sám odplatí. Děkujeme též za vystoupení dětí z naší české sobotní školy. Všem návštěvníkům obou podniků děkujeme za to, že přišli v tak velkém počtu a těšíme se na setkání při dalších akcích.

Za Českou misii Fr. Dušan Hladík

Mé jméno je Warren Wabbit

V Londýně hustě přšelo, když jsme přistáli na letištní ploše Heathrow. Nebesa na nás vylila veškerou vláhu nastřádanou za posledních pár týdnů; avšak ani sebehorší počasí nemohlo pokazit náladu cestujících, šťastných, že už konečně cítí pevnou půdu pod nohama. Půdu, která se pod nimi netřeše a nehoupe.

Před námi se otevřel nový svět. Ná-
kupní středisko. Gigantická hala, krámky, banky, stánky, tržnice. Umyvárny
cudně skryté na konci úzké chodby, vý-
tahy vedoucí do neznáma. Obchody, kde
najdete všechno, nač si pomyslíte, i
předměty, o kterých ani nevíte, že exi-
stují. Občerstvení typické pro nádražní
restaurace a pochutiny hodné labužníků:
francouzské paštiky, rybí saláty, uzený
losos a kaviár, naložené artičoky. Opo-
dál leží na pultě knihy a noviny, na
dalším preclíky, brambůrky, čokoláda.
Hned vedle miniaturní deštníky (asi
s ohledem na zdejší počasí) a miniaturní
plavky pro ty, kteří chtějí vyměnit mo-
krý Londýn za slunnou Rivieru. O kou-
sek dál visí kožichy za několik tisíc a na
kovovém stojánku pohlednice za pár
drobných. A pro případ, že by se zapo-
mnělo na pravý účel této budovy, blikají
ze stropu spuštěné televizní tabule, pod-
le nichž můžete sledovat přílety a odlety
letadel.

Letiště Heathrow je možná největší na
světě. Denně tudy projdou tisícové davy,
denně slyšíte hudbu cizích jazyků. Stálo
by za to napsat statistiku na téma počet
cestujících, kteří svou, byť i krátkou pří-
tomností, pocítí zdejší letiště. Anebo vy-
počítat nejrůznější jazyky, které se roz-
léhají v jeho klenbách. Zavřete oči a
slyšíte zvuky a pazvuky: Staccato již-
ních zemí a zpěvavě protáhlou mluvu
severských nářečí. Zvuky klototavé a
pisklavé, vysoké hlásky Orientu, hrdelní
chrapot arabských Muslimů, hlučné drn-
čení německých turistů. Takhle asi vy-
padala Babylonská věž, když se tamní
obyvatelstvo rozkmotřilo a rozhodlo, že
bude lepší odstěhovat se někam jinam,

kde bude klid a kde se domluví jeden s
druhým. Rozprchlí se po celém světě a
tak začaly vznikat menší a větší národy;
každý se usadil na svém ždíbeci půdy.

To bývalo. Dnes už žádný z jejich po-
tomků nesedí doma. Potkáte je na letišti
některé země a všichni pospíchají. K le-
tadlům, která čekají na konci jedné z
nekonečných chodeb zdejšího labyrintu,
anebo k oáze stolků a křesílek, kde se
pak narychlo rekreují; natáhnou oteklé
nohy, donedávna skrčené pod sousedo-
vým sedadlem a protáhnou znavená těla,
konečně osvobozená od škrtících po-
pruhů.

Jedna z těchto oáz je přímo naproti
velkoobchodu Herrods. Pan Herrods je,
jak se zdá, obchodník prozíravý, lidově
řečeno, všemi mastmi mazaný. Dobře
ví, že jedině cestující, který právě neběží
maratón k svému letadlu, má čas se
porozhlédnout, labužnický nasát vůni
pochoutek, očima prozkoumat vyložené
zboží a znalecky ohodnotit jeho kvalitu.
A navíc: člověk nezátížený zavazadly,
ba naopak, pohodlně usazený mezi ně-
kolika stolečky, má blíž do kapsy a tím i
k penězům. Dobrý plácek si vybral Mr.
Herrods!

Sedíte v pohodlném křesílku a protože
váš jet letí až za půl druhé hodiny, trá-
víte čas pozorováním lidského hemžení.
Nevěřili byste, kolik národa tudy projde
za tu dobu! Chobotnice uliček nenasytně
polyká určité davy, aby je v pravý
okamžik vysypala na druhém konci u
létajících kolosů.

Kolem vás se míhají soustředěné ob-
ličeje, vráscitá čela, oči plné nejistoty.
Věřte tomu nebo ne, takové cestování po
světě, to není jen tak! Vyžaduje zdravý
žaludek, silné nervy a dobrou náuru - a
nakonec i určitou dávku orientačního ta-
lentu; jinak se může stát, že se jednoho
dne vypravíte do Budějovic a skončíte
na Aljašce!

Dvorana se na několik minut vypráz-
dní a váš zrak se stočí směrem k Her-
rodsovu obchodu. Na dosah ruky visí
pánské obleky ušité prvotřídním krej-

čím; hedvábné šatky v ceně společenské
toalety, kožené výrobky z Itálie, obuv ze
Španělska.

A mezi tou nádherou, mezi kašmíro-
vými svetříky a pestrými kravatami, po-
skakuje ušatá loutka. Zlatožlutý zajíček
s růžovou hubičkou a modrýma očima
tancuje po vyleštěné podlaze, zleva do-
prava. Občas zmizí za některou skříní,
anebo se zamotá do krajkových záclon,
odkud ho vysvobodí stříbrovlasý prodavač
v perfektně padnoucím obleku, sa-
mořejmě od firmy Herrods.

Cestující popíjejí pivo a sodovky a se
zájmem pozorují ušatého zajíčka. Vypa-
dá komicky mezi bohatstvím anglického
velkoobchodu; nenápadná figurka, ne
větší než půllitrová sklenice, do které
číšník čepuje zdejší Whatney. Na krku
do rytmu cinká plechový zvoneček a
zajíček hopsá dopředu, do strany, bez
zastávky, jakoby pospíchal k některému
z čekajících letadel. Občas narazí na
barikádu navršených krabic, ale mezitím
přiskočí některý z přítomných (stří-
brovlasý prodavač už dávno zmizel v ú-
trobách obchodního domu) a obrátí fi-
gurku směrem do uličky.

Budova se opět zalidňuje. Na druhém
konci letiště přistál zahraniční jet a nová
vlna pasažérů si razí cestu k východu.
Dav se přiblíží k oáze, zpomalí krok a
při pohledu na chundelatou hračku za-
hraje lidem kolem úst nepatrný úsměv.
Zajíček mezitím znovu vybočí z nau-
čené dráhy a zaplete se mezi nohy blí-
žících se chodců.

„Tady by tě, chlapče, ušlapali,“ řekne
se smíchem prošeďivělý pán. Postaví na
zem zavazadlo a opatrně, aby figurec
neublížil, přesune ji o kousek dál. Prů-
vod se na okamžik zastaví. Lidé natahují
krky a někdo vzadu se zeptá starostlivě:
„Není to krysa? Měli by tuhle budovu
občas vydezinfikovat.“

„Ale co vás to napadá, paní,“ odpoví-
dá ženě vysoký mladík, „to je jen nějaká
pohyblivá hračka. Vypadá jako živá.“

Z výšky otcových ramenou se ozve
jasný hlásek plavovlasé holčiny. „Jé,

tati, podívej se, to je Warren Wabbit! Tati, kup mi ho, prosím pěkně, kup mi ho na památku!“ Dítě se sveze dolů na zem a rozběhne se za hopsající hračkou.

„Tak to vidíš,“ ozve se muž u blízkého stolku. „Tak ono se to jmenuje Warren Wabbit a je to docela hezký zajíček. Co kdybychom ho koupili našemu Richardovi?“ čeká na souhlas manželky.

„Lepší, než kupovat bonbony a čokoládu,“ souhlasí mladá maminka sedící opodál. „Dítě si s tím vyhraje a aspoň dá na chvíli pokoj.“

Zajíček Warren Wabbit dělá, jako když neslyší; hopsá dál po naleštěných parketách. Občas se zaplete mezi chodce, ale vždy ho někdo s úsměvem vrátí na pomyslnou dráhu.

„To jsem zvědavá, kolik lidí se tady ještě zastaví a koupí ho,“ pobaveně pronese vousatý muž.

„Mně by spíš zajímalo, jak dlouho taková hračka vydrží skákat, dodá žena s italským přízvukem.

„Dneska už vyrábějí dlouho trvající baterie,“ vmísí se do toho mladý muž v uniformě. „Vsadím se, že mají životnost několika hodin.“

„A to já bych tedy raději koupila několik baterií místo toho zajíce,“ rozuje žena. „Mně žádná baterka nevydrží déle než několik týdnů. A to je skoro nikdy nepoužívám.“

Lidé se baví a Warren Wabbit hopsá dál po parketách. Čas letí, sedíte tu bezmála hodinu a pozorujete okolí. Další vlny cestujících procházejí kolem vás. Občas se někdo zastaví, anebo zpomalí krok, ustarané obličejy zjihnou, oči se rozjasní; je přece krásný den a někde na druhém konci cesty čeká zasloužený odpočinek.

* * *

V Praze zazvonil telefon. Ivanka si opráší zamoučené ruce a zvedne sluchátko. Hlas na druhém konci drátu něco chvíli vysvětluje, Ivanka poslouchá a nepřestává se divit.

„To byli naši,“ říká nechápavě manželovi. „Prý zmeškali let a přiletí až zítra. Že prý za to všechno může nějaký chundelatý zajíček, který pobíhal po londýnském letišti...?“

Vlada Williamsová

Výjimečný umělec

VLADISLAV BLÁHA

(Dojem z koncertu)

Vystoupení klasického kytaristy prof. Vladislava Bláhy z České republiky v Chicagu, připravené trampskou osadou Dálavou, se uskutečnilo v kostele Panny Marie Svatohorské, kde jsou pravidelné české večerní sobotní bohoslužby, v neděli 17.března t. r. odpoledne. Přítomní v počtu několika desítek z řad amerických i exulantských zájemců byli plně zaujati jeho bravurním přednesem na programu jsoucích skladeb.

Aranžmá dvou sonát od Paganiniho jen prokázala, jak dobře se Bláha vyzná a je věrohodný v podání starších skladeb. Pak předvedl skvělým způsobem díla novodobých českých skladatelů: „Cithara poetica“ od Jana Nováka, trojdielnou skladbu „Jumble Suite“ od Milana Tesaře a „Overture of Visions, Toccata“ a „Hora“ (rumunský tanec) od Štěpána Raka. Do programu zařadil též čerstvé dílo amerického skladatele Rex Willise: „Spirit of Friendship,“ vyjadřující pevné přátelství světa se Spojenými státy po teroristickém útoku na USA v září minulého roku. Tato suita hraná Bláhou z notového záznamu spojuje jazzové harmonické klikatění se post-swingové éry s tradičním evropským, skoro uhlaženým, frázováním.

V Bláhovi v roce 2001 věnovaném opusu č.142 „Moraviana“ od skladatele Johna W. Duarteho zazněly v klasickém provedení na kytaru moravské národní písně. České obecenstvo je okamžitě rozezvalo a působnost skladby i půvabnost předvedení byly tak mocné, že se zdálo, že každou chvíli je někdo začne zpívat. Duarte jednou napsal, že Bláhovo hraní má „trojrozměrnou kvalitu tónů,“ což poukazuje na jeho nanejvýš výmluvný způsob hry. Před interpretací „Moraviany“ prof.Bláha uvedl, jak zaprotestoval u autora proti špatně hudebně pochopenému zakončení písně „Eště si já pohár vína zaplatím.“ Původně závěr této skladby vyzníval do stavu opilosti. Po upo-

zornění vyústil v čardáš. V přidavku přítomní vyslechli skladbu Manuela de Fally „The Miller's Dance“ (Mlynářský tanec).

Erik Eriksson po Bláhově koncertu ve Wisconsinu napsal v News-Chronicle (15.března 2002): „Bláha se řadí bezesporu mezi nejlepší z nejlepších ze současné skupiny výjimečných klasických kytaristů... Rozsah jeho odstupňování barvy zvuku (tónů) je překvapivě nesmírně široký a dovoluje mu dát takovou barevnou paletu svému hraní, jakou nikdo ještě neslyšel. Bez jakýchkoliv zábran lze říci, že Bláha patří k té velké tradici vytvořené Segoviou, Christopherem Parkingem, Johnem Williamsem a Graigem Ogdenem.“

Bláhovo vystoupení bez nadsázky představovalo pro návštěvníky tohoto koncertu dvě nezapomenutelné hodiny, slovy pana Erikssona „dočista fascinující.“

Prof. Vladislavu Bláhovi z Brna jsme vděční za jeho koncertování u nás a těšíme se na shledání zase za dva „ročky.“

Eda Vedral, šerif T.O.Dálava

KAMÍNKY

Čtení na pokračování

Sestřičky v „Bráně nebes“

Klášter Porta coeli – Brána nebes u Tišnova na Moravě byl roku 1234 založen královnou Konstancií, vdovou po českém králi Přemyslu Otakarovi I. a matkou svatě Anežky České. Za více než 750 let své existence prošel pohnutými dějinami. Byl zrušen za válek husitských, za třicetileté války a nakonec zrušen císařem Josefem II. Znovu obnoven byl před sto lety v roce 1901. Jaké osudy prožívaly zdejší sestry z cisterciáckého řádu v době komunistické totality vypráví následující příběh.

Sestry cisterciáčky mají řeholi, jež jim prikazuje stabilitatem loci (to znamená, že zůstávají po celý život v jednom klášteře). Celou dobu totality, na rozdíl od ostatních řeholních společenství, která byla ze svých klášterů vyhnána jinam, jim bylo umožněno zůstat ve svém vlastním klášteře Porta coeli, kde mohly vystupovat pouze jako civilní osoby a pracovaly na místním státním statku. Dokud ony byly na pracovišti, neexistovala mechanizace.

Příkládám kopii zprávy, ve které kdosi zaznamenal jejich situaci v temných časech, kdy pevně stály za svým „ora“ i víc než náročném „labora“ (heslo sv. Benedikta ora et labora – modli se a pracuj!):

Po druhé světové válce až do října 1949 byl klášter pod národní správou. Od 1. října 1949 připadla pole a dobytek Státnímu statku Dolní Rožinka. Budovu kláštera měl státní statek v nájmu a propůjčoval prostory různým organizacím a korporacím, např. armádě, organizaci CO, stavbařům i jako prostory pro sklady potravin apod. Náboženskou maticí bylo stanoveno vysoké nájemné, ze kterého měl nájemce objekt opravovat a udržovat. K tomu ovšem nikdy nedošlo, pouze koncem sedmdesátých let opravila památková péče zničenou střechu nad křížovou chodbou a nad některými jinými částmi kláštera. Nutnou opravu baziliky i nádvoří křížové zahrady provedl tišnovský farní úřad z vlastních prostředků. Od roku 1953 byl klášter předán Státnímu statku Brno, a později pak bylo hospodářství předáno JZD Drásov. Na stavu budov se tím nic nezměnilo, nic se neopravovalo, a kam mizely peníze, nikdo z nás nevěděl. A tak byly budovy postupně zdevastovány.

Když v roce 1949 stát vyvlastnil a zabavil všechno movité i nemovité majetek i kmenové jmění kláštera a věna sester, musel se konvent z velké části rozejít. Sestry se zařadily do práce. Ty zdatnější pracovaly v živočišné výrobě státního statku, staré sestry byly odsunuty do charitního domova a fyzicky slabší sestry si měly najít odpovídající zaměstnání, nebo se rozejít ke svým rodinám. Od 1. března 1953, kdy se klášter i hospodářství dostaly do rukou Státního statku Brno, byly sestry přeznamenány do výkrmny prasat, kde po dlouhá léta

pracovaly v extrémních podmínkách a žádaly se po nich výkony nad síly. Denně musely ze vzdáleného sklepa ručně vynést 15 metrických centů (pozn. to je asi 3.300 liber) brambor, uvařit a ručně připravit krmení pro 400 vepřů a třikrát denně po 200 kbelících roznosit do koryt. Veškeré práce byly pouze ruční, tedy i vyvážení hnoje. Prasata byla ustájena po celý rok pouze v letních přístřešcích, kde mohl dospělý člověk pracovat jen ohnutý. V zimě musely pak sestry vynášet z koryt led a sníh, než mohly začít krmit. Hnuž musely vyvážet i s ledem ručně na zednických kolečkách s kovovými koly přes celý dvůr po kamenech a vytahat až na vysokou hromadu. Krmení pro vepře docházelo v nedostatečných dávkách, takže sestry byly nuceny po půdách shánět pod senem a lucerkou drť a koprivy v zahradě, aby mohly nakrmit. Když byly přivezeny krmné směsi, musely sestry odtahat padesátikilové pytle na zádech. Později se jim přidalo k ošetřování ještě dalších deset prasníc, které byly ustájeny na druhé straně dvora v kůlně se zdí na jednu cihlu, kryté rahny s převislou slámou. V zimě tam bylo v korytech zmrzlé krmivo a selata musely sestry dávat do beden s infalampami. Do práce nastupovaly ráno ve 3.15 a odcházely až kolem 23. hodiny. V případě potřeby přenocovaly v chlévě u prasníc na slámě i více nocí po sobě. Krmivo pro prasnice vozily ručně přes dvůr na kolečkách, na podzim navíc ve vysokém po kotníky sahajícím bahně.

V těchto výkrmnách pracovaly sestry bez jediného dne volna. Přišly postupně o zdraví a skončily v invaliditě. Největší z nich vydržela v těchto podmínkách 15 let.

Další sestry denně pásly stáda mladého dobytka na rozlehlých a dalekých pastvinách, některé pak pracovaly v slepičí drůbežárně, která byla v roce 1953 přebudována na líheň kácat a výkrm kačen na dodávku. Ročně se nalíhlo 18 tisíc kačen, kolem 2000 se jich vykrmilo. Po kachnách se opět přebudovalo zařízení na slepice, odkud se dodávala vejce do líhni.

Měsíční plat sester ve výkrmnách činil 580 korun. Nikdy nedostaly žádné prémie, i když pracovaly ve všech svátcích a volných dnech, s nepředstavitelnou spoustou přesčasů a s vysokým výkonem, např. 140 metrických centů vyrobeného masa nadplán. Za enormní výkony dostaly vždy pouze na papíře „čestné uznání.“

Z klášterní zahrady si směly koupit ovoce, později platily 2000 korun nájem za částečné užívání zahrady, a to platily až do konce roku 1989. Všude, kam byly přesouvány, musely si z vlastních prostředků opravit zdevastované prostory a zařídit vše potřebné k životu. Často se jim věc oznamila na poslední chvíli, třeba večer, a sestry, aniž dostaly volno, musely druhý den upravit své ubikace a přestěhovat se jinam. Společná kuchyň jim byla zabavena a vykazali je do bývalé klášterní pekárny, která sloužila jako jídelna i společenská místnost a byla od ubikací hodně vzdálena. Někdy zase je přestěhovali do stísněných prostor, kde musely bydlet po hromadě.

Sestrám se nepokrytě dávalo najevo, že jsou určeny „k likvidaci,“ neustále se jim vyhrožovalo vystěhováním, byla jim kontrolována pošta, odposlouchávány telefony a byly hlídá-

ny na každém kroku. Toto zacházení bylo dokonce tak neúnosné, že se sester v takových absurdních situacích a falešných obviněních zastal i sám některý člen StB nebo prokurátor. Tak tomu bylo např. při vzniklém požáru stodoly, kdy byly sestry obviněny ze spolupachatelství. Stejně tak se stalo, když se správce v doprovodu pomocníka StB vloupal do sesterské ubikace, aby tam hledal tajnou vysílačku; marně prohrabal vedlejší komoru se starými dráty a ševcovskými kopyty, musel odejít s nepořízenou. Pak se snažil nelegálním způsobem pomocí soudního procesu získat pro sebe v klášteře bytové prostory, ačkoliv byt měl a žádost o nový nebyla ani podána, ani na ni nemohla být reálná naděje. Od soudního procesu musel nakonec s ostudou odejít.

Vyčerpaný námahou, odcházely sestry žijící v Porta Coeli do invalidních důchodů. Později dostaly povolení nosit řádový oděv, ale jen v prostorách kláštera. Bylo jim stále přísně zakazováno stýkat se hlavně s mladými lidmi nebo jakkoliv rozšiřovat konvent, a to opět pod výhrůzkou vystěhování.

Rok 1989 zastihl klášter z velké části zdevastovaný, na více místech s propadlými stropy, zničenou střechou i fasádami, s prohnítlými okny i dveřmi. Opraveny byly jen prostory baziliky, kaple a křížový dvůr, a to, jak shora již řečeno, farním úřadem tišnovským.

Konvent se zmenšil na třetinu, řada sester poumírala v charitních domovech, ale i v klášteře samotném. Sestry, které přežily v invalidních důchodech, se do posledních sil snažily udržet vše při životě a s neuvěřitelnou energií a nadějí se znovu pustily do oprav a záchranných prací pro znovu vzkříšení Porta Coeli a cisterciáckého řádu u nás.

Mons. Josef Šindar, děkan v Tišnově

Život jednoho jezuity

Psalý se roky 1948-1950. Mými řeholními představenými bylo rozhodnuto, že si mám dokončit středoškolská studia a udělat si maturitu. Málem by se mi to podařilo, kdyby 13. dubna 1950 v noci že čtvrtek na pátek nedošlo v ČSR k likvidaci klášterů. Svoboda byla zlikvidována již v únoru 1948. Bylo kolem půlnoci, když do pokoje vnikla milice se samopalem a rozkazem vstát, vzít si jen nejnnutnější věci a připravit se k odjezdu.

Od té doby do 5. září 1950 jsem žil s celou českou provincií v naší koleji v Bohosudově. Bylo nám sděleno, že je to proto, abychom se mohli věnovat „původnímu povolání.“ Mé původní povolání, totiž řeholní, znamenalo: ráno politické školení, a potom práce v továrně na kaolin.

Pak jsem byl 40 měsíců u PTP. To je v Československu okřídlený pojem a byl to krycí název pro pracovní tábory mladých lidí, považovaných stranou (komunistickou) za nepřátele. Pracovní šaty před námi nosili vojáci německé armády. Vypadali jsme v nich jako Rommelova armáda na útěku po porážce. Budovali jsme letiště a vojenské objekty. Po práci a obvyklých modlitbách - vykonávaných tajně - jsme rovněž tajně pokračovali ve studiu teologie. V té době, na sv. Ignáce 31. července 1953, jsem byl tajně vysvěcen na kněze.

Dne 17. 9. 1959 zemřel ve věznici v Leopoldově jezuita P. Adolf Kajpr. Je to český Otec Brandsma. Tentýž den začalo v Ostravě zatýkání řeholníků, kteří dosud znali vězení jen zvenku.

Byl jsem odsouzen za velezradu na 13 let. V posudku k soudu na mě napsala jedna desítkářka ze Zlína: „Projevoval se jako pravý typ jezuitského baziliška.“ Při tomto přelíčení vyšlo i najevo, že jsem byl tajně vysvěcený. V této skupině nás bylo souzeno šestnáct. 10. 5. 1962 jsem byl propuštěn na amnestii. Ve vězení jsem byl dvě léta a osm měsíců. Tuto dobu nemohu bohužel doložit žádnou dokumentární fotografií. I když si nás tam fotografovali několikrát z boku i zepředu a brali si k tomu i otisky prstů. Z těchto uměleckých fotografií, patřících do literárního druhu „literatura faktu tajné policie“ se nedostalo nic za brány věznic.

Podařilo se mi dostat místo vychovatele v jednom ústavu pro debilní děti. Pracovaly tam řeholnice sv. Vincence de Paul. Domáhaly se duchovního, který by pro ně mohl sloužit mši sv., a tak jsem tam byl přijat ve funkci vychovatele. Po pěti letech této práce, bylo mi 50 let, jsem dostal výpověď s odůvodněním, že „nejsem schopen vychovávat svěřence v duchu marx-leninské ideologie a materialismu.“ Za výpovědi stála Státní tajná policie a pokyn provádělo vedení ústavu. Přes dvojí odvolání k pracovnímu soudu jsem musel odejít.

V roce 1980 jsem využil vhodné příležitosti a nastoupil jsem zaměstnání u farního úřadu, pod jehož správou patří známá kostnice. Dělal jsem tam průvodce. Jelikož Kutná Hora je turistické město, přicházelo sem hodně cizinců a denně také dva autobusy turistů ze Sovětského svazu. Teď už to mohu říci, zde jsem měl příležitost rozdávat sovětským turistům ruské Bible. Bylo dojemné vidět, jak někteří přitom měli slzy v očích. Jiní však měli strach a odmítali jak Bible, tak i medailonky. Vše se muselo dít v naprosté obezřetnosti, protože v každém autobuse byl někdo, kdo byl pověřen hlídáním ostatních. Nevěděl jsem, od koho ty ruské Bible jsou, a ani jsem po tom nepátral. Přisun býval nepravdivý.

Začátkem osmdesátých let byl stav kněžstva v duchovní správě tak kritický, že ve svých 58 letech jsem dostal státní souhlas k vykonávání duchovní služby a byl jsem ustanoven za kaplana v jednom pohraničním městě. Mám ještě fotografii: první svaté přijímání dětí - i moje. V letech 1985-1991 jsem se stal samostatným duchovním správcem tří farností. Poslední čas jsem spravoval excurrento farnost Moravská Hůzová, kde svého času působil deset let kardinál Tomášek jako farář, i když byl biskupem, ale bez státního souhlasu k biskupským funkcím.

1991 - Z vůle představených a z dopuštění Božího stal jsem se superiorem na mariánském poutním místě sv. Hostýn. Spíše než pracovní tým je to komunita důchodců. Hlavní prací kněží na Svatém Hostýně je zpovídat, zpovídat a zase zpovídat. K tomu není třeba být ani mladý, ani příliš zdravý, ale hodně obětavý a trpělivý.

Tak tedy vypadalo mých prvních padesát let řeholního života, života jezuity. Doufám, že druhá padesátka bude klidnější.

P. Antonín Holas SJ, Štěpánov

AMERIKA A MY - RADY MLADÝM

VI. Ještě jednou o daních

a) Rozdělení plátců daní podle IRS

IRS (Internal Revenue Service) rozděluje plátce daní podle jejich statusu na **resident alien** a **non-resident alien for tax purposes**. Toto rozdělení má podstatný vliv na způsob výpočtu a výši daní. Resident alien platí daně ze všech svých příjmů na celém světě, kdežto non-resident platí daně jen ze svých příjmů v USA. Například, když tady vydělá resident 30,000 USD a v Čechách v přepočtu 5,000 USD musí ve svém daňovém přiznání v USA přiznat příjem 35,000 USD.

Kdo je tedy z hlediska IRS daňovým residentem a kdo non-residentem? IRS určuje status podle dvou skutečností.

1. Zelená karta (green card test) – jestliže má osoba přijíždějící do USA zelenou kartu, je automaticky uznána jako resident alien.

2. Délka pobytu v USA (substantial presence test) - jestliže osoba žije v USA déle než 183 dny v roce, stává se automaticky residentem pro daňové účely. V tomto případě není důležité, jaké vízum je uděleno ani současný emigrační status. Můžeš být nelegálním emigrantem, ale pro IRS jsi resident a musíš ve svém daňovém přiznání vyčíslit veškeré své příjmy.

Takže nemusíš mít zelenou kartu, abys byl IRS uznán jako resident alien a podával daňové přiznání stejně jako všichni ostatní Američané.

Pro všechny české a slovenské emigranty, kteří nemají jiné příjmy než příjmy v USA, je vždy lepší být resident alien, protože mohou použít odpočet z daní - standard deduction.

b) Tiskopisy 1099 a W-2

Nejdůležitějšími podklady pro placení daní jsou tiskopisy 1099 a W-2. Zde je uvedena výše našeho příjmu v daném roce.

1. Form W-2 je důležitým tiskopisem, který dostává zaměstnanec od svého zaměstnavatele. Jestliže zaměstnanec pracoval pro více zaměstnavatelů, od každého dostane toto potvrzení a vše zahrne do svého daňového přiznání. Každý zaměstnavatel má povinnost doručit svým zaměstnancům tento dokument, Form W-2, do 31.1. V tomto tiskopisu je uvedena celková mzda za rok a všechny daně, které byly sráženy během roku. A protože kopii dostává IRS, je velice jednoduché ověřit, jestli na číslo Social Security, v tomto tiskopise uvedeném, někdo podal daňové přiznání!! Takže pokud dostáváš od svého zaměstnavatele Form W-2, IRS má přehled, jestli podáváš daňové přiznání nebo ne.

2. Form 1099 je základním dokumentem pro přiznání tvých příjmů, pokud pracuješ jako kontraktor. Opět je třeba si uvědomit, že tento tiskopis dostává IRS. Je podkladem pro daňový výdaj firmy, pro kterou pracuješ. A počítače IRS automaticky prověří, jestli někdo s tímto číslem SS uvedl svůj příjem ve stejné výši. Je to jednoduché. To, co někdo prokáže jako svůj výdaj, musí někdo jiný přiznat jako svůj příjem.

Problémem se může zdát, jestliže někdo pracoval jako např. hospodyně a nedostane ani tiskopis W-2 ani 1099. A chce zaplatit daně. Co tedy dělat v takovém případě? Jedna věc je jistá, ten, kdo mu tuto práci dává, porušuje zákon tím, že nelegálně zaměstnává nějakou osobu. Ale přesto takováto osoba může podat své daňové přiznání. Svůj příjem uvede jako kontraktor, na Form 1040. Nevýhodou je, že sama musí zaplatit celou daň Social Security, ale výhodou je, že může uplatnit své výdaje.

Připravuje:

Jarmila Weissová

GIFTCZ

účetnictví, daně,

finance, zakládání firem

tel. 773-283-9084

Slovenská dívka,

kteřá mluví anglicky, polsky a česky
s bohatou zkušeností
a vlastní dopravou

hledá práci v opatrování.

Volejte: (708) 484 - 7874

Slovak girl

who speaks english, polish and
czech with the good experience
and own transportation

is looking for the work in the caregiving field.

Please call: (708) 484 - 7874

English speaking

Household & Cooking

help for one person

Monday and Friday only,

6 hours each day.

Division & Lake Shore Drive
Chicago

Phone: (312) 943 - 8177

Hledáme překladatele

z českého jazyka do angličtiny

pro překlad knihy

Fr. Leo Kuchaře

Průlet ve stínu radaru

o dvou tajných kněžských
svěceních v době totality.

Tato kniha vycházela jako
román na pokračování

v Hlasech národa

a byla již vydána v němčině,
češtině a polštině.

Bližší informace v naší redakci

Telefon: (708) 656 - 7472

MLADÝM

Portrét syna

Vypráví se, že jeden zámožný muž se svým synem vášnivě milovali umění a sbírali jedinečná umělecká díla. Ve sbírce měli vše, od Picassa až po Rembrandta. Před obrazy trávili dlouhé chvíle a obdivovali je. Když vypukla válka, syn musel narukovat. Byl velmi odvážný. V jedné bitvě se snažil zachránit těžce zraněného kamaráda. Když už byli téměř v bezpečí, smrtelně ho zasáhla kulka. Zpráva otce zdrtila. Ztrátu jediného syna nesl velmi těžce.

Po válce se u dveří zarmouceného otce objevil mladý muž. Nesl v náručí velký předmět. Řekl: „Pane, neznáte mě, ale já jsem ten voják, kterému váš syn zachránil život. Je mi to moc líto, že zahynul. Zнали jsme se velmi dobře a on mi často vyprávěl o vaší lásce k umění.“ S těmi slovy podal mladý muž otci balík a řekl: „Nic moc to není, nejsem zrovna velký malíř, ale myslím si, že váš syn by měl radost kdybyste tento dar přijal.“

Otec balík rozbalil. Nemohl uvěřit svým očím. Byl to portrét jeho syna který tento mladý muž namaloval. S úžasem pozoroval, jak věrně vystihl jeho podobu. Do očí mu vstoupily slzy. Poděkoval a nabídl mu, že za obraz rád zaplatí.

„Ne, ne, pane, dlužníkem jsem já. Nikdy bych nemohl zaplatit za to, co pro mne udělal váš syn. Přijměte tento dar jako dík a vzpomínku.“

Obraz pak měl čestné místo v jeho sbírce. Kdykoliv někdo přišel na návštěvu, otec vedl návštěvníky nejdříve k portrétu svého syna a teprve potom mohli obdivovat vzácná díla slavných Mistrů.

Za několik let po této události otec zemřel. Podle poslední vůle měla být celá sbírka prodána ve velké aukci. Sjelo se mnoho významných sběratelů a netrpělivě čekali, až uvidí vzácná díla. Měli jedinečnou příležitost nakoupit obrazy Mistrů.

Před nedočkavými účastníky se nejdříve objevil portrét syna. Licitátor klepl poprvé kladívkem a oznámil: „Zahajujeme aukci. Před vámi je portrét syna. Kdo přijde s první nabídkou? Kdo začne?“ Nastalo rozpačité ticho. Pak se ze zadní řady ozval muž: „Chceme vidět Mistry! Tenhle vynechte.“ Licitátor však trval na svém: „Dražbu začínáme portrétem syna. Kdo udělá první nabídku? Kdo začne? Znovu se ozval rozčilený hlas: „Přišli jsme se podívat na Van Gogha, Rembrandta. Dejte se do pořádné dražby! Nechte portrét syna na konec.“ Licitátor pokračoval: „Nabízím portrét syna. Kdo začne, kdo chce koupit portrét syna?“ Opět nastalo trapné ticho. Konečně se vzadu ozval hlas. Patřil rodnému zahradníkovi, který se na aukci přišel jen podívat. Tiše řekl: „Nabízím za portrét deset dolarů.“ Zahradník nepatřil mezi boháče a deset dolarů bylo vše, co u sebe právě

měl. „Máme první nabídku. Deset dolarů, kdo dá víc?“

Další nabídka nepřicházela - a tak licitátor zvedl kladívko se slovy: „Poprvé, podruhé“ a po krátké pauze klepl po třetí. „Prodáno za deset dolarů!“

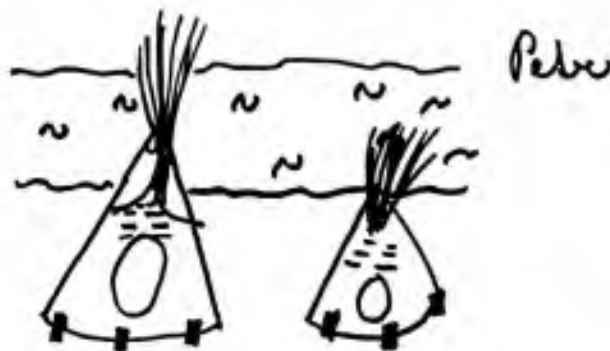
Muž, který seděl ve druhé řadě zvolal: „Konečně, dejme se do pořádné dražby!“ Licitátor však odložil kladívko se slovy: „Pánové, je mi líto, ale aukce je u konce.“ „Co bude s díly Mistrů?“ „Je mi líto, pánové, je po aukci.“ „Co bude s dalšími mi obrazy?“

Je mi líto. Jsem vázán podmínkou poslední vůle. Když jsem byl určen, abych vydražil tuto sbírku, nesměl jsem ji prozradit, dokud nebude vydražen portrét syna. Teď všem oznamuji, že kupec portréту syna získává nejen celou sbírku, ale stává se dědicem celé pozůstalosti. Ten kdo koupil syna, dostal vše!“

* * *

Kdyby sběratelé znali podmínku poslední vůle, určitě by dražba vypadala jinak. Všichni by se předháněli ve zvyšování částky. Každý by chtěl získat vzácné obrazy a stát se dědicem celé pozůstalosti. Ale neznali podmínku, která byla klíčem k bohatství. Pohrdli portrétem syna a odešli s prázdnou. I náš život se podobá velké aukci. Nebeský Otec dal svého Syna, aby ten, kdo ho přijme, se stal dědicem jeho království. Není to utajeno, Bůh to veřejně oznámil. Ale lidé mu nevěří a odmítají ho. Raději se pídí za vším možným v představě, že když toho dosáhnou, jejich životy budou plnější a oni budou spokojenější. Chtějí užívat jen dobré věci, ale odmítají skutečnost, že Dárce všeho dobra je Bůh. On je mnohem větší ve své lásce a dobrotě, než si umíme představit. Dal nám svého Syna, aby vyřešil největší problém života – problém hříchu. Ježíš Kristus, Boží Syn, zemřel za naše hříchy a tím nám otevřel cestu k Bohu a k životu věčnému.

*Milý bože, pošli
lehos Milana
Novosniho na
jinyj sa bor.*

Z knihy: Děti píš Bohu

Vydalo Karmelitánské nakladatelství v roce 2000

VYDEJTE SE S NÁMI PO STOPÁCH HISTORIE

Rod Kinských

Rodový erb Kinských

Rod Kinských je původem český a první zmínka o něm je z roku 1236. V roce 1307 došlo k rozšíření rodového jména na Kinský z Wchinitz. V roce 1596 došlo k potvrzení panského stavu a k rozšíření jména na Kinský z Wchinitz a Tettowa. V roce 1676 byl rod Kinských povýšen do říšského hraběcího stavu. V roce 1746 byla jedna větev rodu povýšena do knížecího stavu s právem na oslovení „Jasnosti.“ Ostatní členové rodu Kinských jsou hrabata a hraběnky.

Hlavní sídla rodu v Čechách: Žďár nad Sázavou, Sloup, Horažďovice, Kostelec nad Orlicí, Chlumeck nad Cidlinou, Choceň, Heřmanův Městec, palác na Staroměstském náměstí v Praze, letohrádek Kinských v Praze.

Rod Kinských patřil po dlouhou dobu k nejvýznamnějším aristokratickým rodinám v zemi. Jeho příslušníci se do našich dějin zapsali zvláště jako mecenáši věd, umění i důležitých národních institucí. Bez jejich podpory by byl vznik moderního českého národa mno-

hem obtížnější. Podívejme se na osudy některých příslušníků tohoto rodu v době dávno minulé i v současnosti.

Významnou osobností z rodu Kinských byl **Vilém**, narozený v roce 1574. Byl to muž statečného srdce a vznešeného ducha, kterému se dostalo vynikajícího vzdělání. Měl zvláštní talent pro jemné nuance diplomacie. Mládí prožil ve Francii, kde se zdokonalil ve znalostech jazyků, osvojil si základy několika oborů a zejména se naučil eleganci života a mravů vysoké společnosti. Doboví pozorovatelé tvrdí, že právě poučen Francií si mladý Vilém Kinský nechal po návratu domů postavit krásný zámek na Doubravské Hoře u Teplic se zahradou knížecí nádherou.

Vilém se ve věku 37 let vyznamenal husarským kouskem, když ve vojenském konfliktu s Pasovskými v roce 1611 u Velvar dopadl a zabil Františka Tengenagela, jenž byl hlavním organizátorem tohoto vpádu Pasovských do Čech a navíc ještě zastával funkci vedoucího kanceláře arciknížete Leopolda. V roce 1617 byl Vilém Kinský jmenován nejvyšším lovčím českého království, což byla tehdy velmi významná státnická funkce. Když se pak v roce 1618 vzbouřili čeští stavové proti císaři Ferdinandovi II. nemohl mezi nimi chybět Vilém Kinský. Navíc ho spolu s bratrem **Radslavem Kinským** (jenž byl o 8 let mladší) zvolili do desetičlenného revolučního direktoria.

Jejich bratr **Oldřich Kinský** se v roce 1618 aktivně podílel na vyhazování nejvyšších císařových zástupců v Čechách z oken Pražského hradu. V roce 1620 Oldřich Kinský nečekaně zemřel ve věku 37 let, jinak by byl popraven na Staroměstském náměstí. V té době Vilém Kinský s bratrem Radslavem byl nucen emigrovat. Radslav Kinský byl odsouzen ke ztrátě majetku a hrdla. Zachránil se útekem do Holandska. V cizině našlo azyl několik dalších členů rodiny Kinských. Ti pak založili v Belgii a Hannoveru další větve rodu.

Vilému Kinskému se podařilo vrátit z emigrace, avšak zapletl se do spiknutí

Albrechta Valdštejna. Vilém Kinský byl spolu s ním pak v roce 1634 v Chebu zavražděn. Veškerý jeho majetek byl zkonfiskován.

Nejstarší bratr sourozenců Viléma, Radslava a Oldřicha se jmenoval **Václav Kinský**. V roce 1611 mu král Matyáš věnoval velká panství Chlumeck a Kolín. Takže Václav Kinský se tak rázem stal jedním z nejbohatších šlechticů v zemi.

Jedině Václav Kinský, nejstarší ze sourozenců, dokázal po mnoha peripeťích projít složitým obdobím našich dějin. Je předkem všech nyní žijících členů z rodu Kinských.

V 17. a v 18. století stáli čtyři členové rodu Kinských v čele vlády jako kancléři, působili v diplomatických službách a rozmnožovali rodový majetek.

Bratři **František Oldřich** a **Václav Norbert Oktavián** získali titul říšských hrabat. František Oldřich Kinský (1634-1699) byl úspěšným politikem. Z počátku působil na různých místech v Evropě jako císařský vyslanec. Jeho politická kariéra vyvrcholila v roce 1683, kdy se stal nejvyšším kancléřem Království českého.

V 18. století se proslavil **Štěpán Kinský** (1679-1749), který působil jako vyslanec v Moskvě a v Paříži. Jakožto vyslanec císaře u francouzského krále Ludvíka XV. musel prý podstoupit se svým průvodcem markýzem de Chateauloup jako dokonalý kavalír a vynikající šermíř souboj v hrobce. Markýz tuto „zábavu“ pěstoval již 20 let a doposud všechny své soky zabil. Štěpán si však všiml u oběti vždy stejně vedené rány a tak dokázal markýze zabít a získal si v Paříži slávu nepřekonatelného šermíře. V roce 1746 byl za své politické zásluhy Štěpán Kinský povýšen do knížecího stavu s právem primageniturního dědictví titulu.

Další zajímavou osobností rodu byl hrabě **Filip Kinský** (1700-1749) který působil několik let jako rakouský vyslanec v Londýně. Později vykonával funkci českého kancléře, bránil práva Království českého a podporoval české historiky a vědce.

Vojenská kariéra

Kinští dosáhli úspěchů nejen v diplomacii, ale také ve vojenské kariéře. Už v 16. století se dva bratři Kinští účastnili hájení uherské pevnosti Irla proti Turkům. V 18. století výrazných úspěchů dosáhl **František Oldřich Kinský** (1726-1792), který bojoval v pruských válkách, vyznamenal se v bitvě u Kolína a získal četná vyznamenání, včetně nejvyššího ocenění - Řádu zlatého rouna.

František Karel Kinský (1709-1734) byl ve 23 letech podplukovníkem císařské armády.

František Josef Kinský (1739-1805) se stal plukovníkem ve svých 29 letech. Na přání císařovny Marie Terezie zřídil ve Vídeňském Novém Městě moderní vojenskou akademii. Věnoval se nejen vojenství, ale i pedagogice a vědecké činnosti. Byl jedním ze zakladatelů Soukromé učené společnosti v Praze a shromáždil rozsáhlou knihovnu, kterou později odkázal Univerzitní knihovně v Praze. Moudrost a vzdělání kladl nad urozený původ. Svůj postoj k českému národu a jazyku vyjádřil prostě: „...když mateřskou řečí Francouzovi je franština a Němci němčina, pro Čecha mateřskou řečí musí být čeština.“

Další slavní příslušníci rodu Kinských v 19. století

Patří k nim **Rudolf Kinský** (1802-1836), který byl obětavým českým vlastencem. Vedle podporování Františka Palackého, Františka Ladislava Čelakovského a Pavla Josefa Šafaříka bylo jeho nejvýznamnějším činem založení Matice České.

Oktavián Kinský (1813-1896) stál u zrodu Pardubické parfosní společnosti a byl jedním z iniciátorů Velké pardubické. Jeho synovec **Zdenko Kinský** (1844-1932) proslul jezdeckým uměním a jeho koně dosáhli řady vítězství. Kníže **Ferdinand Kinský** pak vydal s cenným obrazovým materiálem dějiny pardubických parfosních honů.

Ke světově proslulým osobnostem z rodu Kinských patří hraběnka **Berta Kinská, provdaná Suttnerová**, (1843-1914). Berta dětství prožila v Praze a posléze v Brně. Protože její otec zemřel ještě před jejím narozením, jejím poručníkem se stal hrabě Fürstenberg. V rodi-

Palác Kinských na Staroměstském náměstí v Praze, vpravo dům U kamenného zvonu

ně Fürstenbergů se Berta dobře naučila mluvit francouzsky, anglicky a italsky. Ve 13 letech se s matkou odstěhovala do Vídně, kde Berta začala studovat zpěv. Pak se studiem zpěvu pokračovala v Paříži. Léta plynula a Berta zůstávala sama. Nakonec se rozhodla přijmout místo guvernantky v rodině barona Suttnera, kde se zamilovala do jeho syna.

Pak se Berta vrátila do Paříže, aby přijala místo sekretářky u Alfreda Nobela. „Je to duševní zážitek, když může člověk rozmlouvat s Nobelem o tajemství světa,“ sdělila Berta svému deníku. V roce 1876 se Berta Kinská tajně provdala ve Vídni za Artura Suttnera. Novomanželé odjeli pak do Gruzie, kde jim záštitu nabídla princezna Didiani.

Ve svých 34 letech vstoupila Berta Kinská-Suttnerová úspěšně do světa publicistiky, který již nikdy neopustila. V roce 1886 se Berta v Paříži dozvěděla, že v Londýně Hodgson Pratt, muž vznešených etických a filantropických zásad založil organizaci s názvem „Asociace pro mezinárodní mír a arbitráž.“ Filiálky této organizace již působily ve Stuttgartu, Berlíně, Římě a Miláně a za cíl si kladly získat veřejné mínění pro vytvoření Mezinárodního arbitrážního soudu, který by řešil konflikty mezi státy, zabráňoval válkám a organizoval mír. Myšlenka takového seskupení lidí z různých zemí za stejným účelem Bertu nadchla. Vrhla se do práce. V roce 1905 obdržela Berta Kinská-Suttnerová Nobelovu cenu míru. Předání Nobelovy ceny

první ženě světa bylo opravdu důstojné, tuto událost pak široce komentovaly noviny na všech kontinentech.

V roce 1912 se Berta vydala za oceán, aby v San Francisku, v Chicagu a v dalších amerických městech přednášela na téma „Co můžeme dále učinit pro světový mír.“ Po návratu do Evropy nadále pracovala v publicistice a v mírových výborech. Na 20. mírovém kongresu v Haagu, byla všemi uznána za skutečnou vůdkyni míru. Zemřela v červnu 1914 ve Vídni. Její poslední slova byla: „Odzbrojte! Všichni, co jste tady kolem, to říkejte dál. Všem!“

Ve 20. století

Zdeněk Radslav Kinský (1896-1975) vydal v roce 1934 a 1948 soupis české šlechty. Do naší doby prošly staletími dvě hlavní větve Kinských: starší hraběcí a mladší knížecí.

Rok 1945 a 1948 rozprášil Kinské do všech koutů světa. K těm, kteří zůstali doma, patří hrabě **Josef Kinský** (nar. 1913) z kotecké větve, v 50. letech tvrdě pronásledovaný. Svým životem prošel statečně s hlavou vztyčenou. Nestěžuje si. Po restituci majetku i ve svém věku se hned pustil do práce. Opravuje zdevastovaný empírový zámek Kinských v Kostelci nad Orlicí. „Jde mi o to, abych uchoval kulturní dědictví a vytvořil jakýsi rodový památník Kinských,“ sdělil novinářům.

Ing. Alena Kulheimová
Česká republika

Homily Addressing Scandal Within the Church

There's been a lot in the local media recently about the sexual abuse charges that have been brought against Catholic priests and other religious throughout the United States. As this situation has unfolded, I've been emailing back and forth with my brother priests that I studied with in the seminary - supporting one another and sharing our thoughts with each other. And so, today, I'd like to tackle the issue head-on. You have a right to it. We cannot pretend as if it didn't exist. And so I'd like to suggest some ideas as to how we can respond as faithful Catholics to this terrible scandal.

The first thing we need to do is to understand it from the point of view of our faith in the Lord. Before he chose his first disciples, Jesus went up the mountain all night to pray. He had at the time many followers. He talked to his Father in prayer about whom he would choose to be his twelve apostles, the twelve he would himself form intimately, the twelve whom he would send out to preach the Good News in His name. He gave them power to cast out demons. He gave them power to cure the sick. They watched him work countless miracles. They themselves in His name worked countless others. Yet, despite all of that, one of them was a traitor. One who had followed the Lord, who had had his feet washed by the Lord, who had seen him walk on water, raise people from the dead, forgive sinners, betrayed the Lord. The Gospel tells us that Judas allowed Satan to enter into him and then he sold the Lord for 30 pieces of silver, handing him over by faking a gesture of love. Jesus didn't choose Judas to betray him. He chose him to be like all the others. But Judas was always free, and he used his freedom to allow Satan to enter into him, and he ended up betraying Jesus and getting Him crucified and executed.

So right from the first twelve that Jesus himself chose, one was a terrible traitor. Sometimes God's chosen ones betray him! That's a fact that we have to confront. It's a fact that the early Church confronted. If the scandal caused by Judas was all the members of the early Church focused on, the Church would have been finished before it even started to grow. Instead, the Church recognized that you don't judge something by those who don't live it, but by those who do. Instead of focusing on the one who betrayed, the Church focused on the other eleven, on account of whose work, preaching, miracles, love for Christ, we are here

today. It's on account of the other eleven, all of whom except St. John was martyred for Christ and for the Gospel they were willing to give their lives to proclaim to us, that we ever heard the saving word of God, that we ever received the sacraments of eternal life. It's the same way today. We can focus on those who betrayed the Lord, those who abused rather than loved those whom they were called to serve. Or we can focus, like the early Church did, on the others, on those who have remained faithful, those priests who are still offering their lives to serve Christ and to serve you out of love. The media almost never focuses on the good "eleven," the ones whom Jesus has chosen who remain faithful, who live lives of quiet holiness. But we, the Church, must keep the terrible scandal that we've witnessed in its true and full perspective.

Scandal is unfortunately nothing new for the Church. There have been many times in the history of the Church when the Church was much worse off than it is now. The history of the Church has seen plenty of ups and downs throughout the centuries. At each of the times when the Church hit its low point, God raised up tremendous saints to bring the Church back to its real mission. It's almost as if in those times of darkness, the Light of Christ shone ever more brightly. I'd like to focus a little on a couple of saints whom God raised up in these most difficult times, because their wisdom can really guide us during this difficult time.

St. Francis de Sales was one saint God raised up after the Protestant Reformation. The Protestant Reformation was not principally about theology; about the faith - although theological differences came later - but about morals. There was an Augustinian priest, Martin Luther, who went down to Rome during the papacy of the most notorious pope in history, Pope Alexander VI. This pope never taught anything against the faith - the Holy Spirit prevented that - but he had plenty of personal faults. He had nine children from six different concubines. He put out contracts against those he considered his enemies. Martin Luther visited Rome during his papacy and wondered how God could allow such a wicked man to be the visible head of his Church. He went back to Germany and saw all types of moral problems. Priests were living in open relationships with women. Some were trying to profit from selling spiritual goods. There was a terrible immorality about lay Catholics as

well. He was scandalized, as anyone who loved God might have been, by such rampant abuse. So he founded his own Church. Eventually God raised up many saints to combat this wrong solution and to bring people back to the Church Christ founded. St. Francis de Sales was one of them. At the risk of his life, he went through Switzerland, where the Calvinists were popular. Oftentimes he was beaten up on his way and left for dead. Once he was asked to address the situation of the scandal caused by so many of his brother priests. What he said is as important for us today as it was for his listeners then. He didn't pull any punches. He said, "Those who commit these types of scandals are guilty of the spiritual equivalent of murder," destroying other people's faith in God by their terrible example. But then he warned his listeners, "But I'm here among you to prevent something far worse for you. While those who give scandal are guilty of the spiritual equivalent of murder, those who take scandal - who allow scandals to destroy their faith - are guilty of spiritual suicide." They're guilty, he said, of cutting off their life with Christ, abandoning the source of life in the Sacraments, especially the Eucharist. He went among the people in Switzerland trying to prevent their committing spiritual suicide on account of the scandals. I'm here today to preach the same thing to you.

What should our reaction be then? Another great saint who lived in a tremendously difficult time can help us further. The great St. Francis of Assisi lived in the 1200s, which was a time of terribly immorality in central Italy. Priests were setting terrible example. Lay immorality was even worse. St. Francis himself while a young man gave some scandal even to others, by his carefree ways. But eventually he was converted back to the Lord, founded the Franciscans, helped God rebuild his Church and became one of the great saints of all time. Once one of the brothers in the Franciscans asked *him* a question. The brother was very sensitive to scandals. "Br. Francis," he said, "What would you do if you knew that the priest celebrating Mass had three concubines on the side?" St. Francis, without missing a beat, said slowly, "When it came time for Holy Communion, I would go to receive the Sacred Body of my Lord from the priest's anointed hands." What was St. Francis getting at? He was getting at a tremendous truth of the faith and a tremendous gift of the Lord. No matter how sinful a priest is, provi-

ded that he has the intention to do what the Church does - at Mass, for example, to change bread and wine into Christ's body and blood, or in confession, no matter how sinful he is personally, to forgive the penitent's sins - Christ himself acts through that minister in the sacraments. Whether Pope John Paul II celebrates the Mass or whether a priest on death row for a felony celebrates Mass, it is Christ who himself acts and gives us His own body and blood. So what Francis was saying in response to the question of his religious brother is that he was not going to let the wickedness or immorality of the priest lead him to commit spiritual suicide.

Christ can still work and does still work even through the most sinful priest. And thank God! If we were always dependent on the priest's personal holiness, we'd be in trouble. Priests are chosen by God from among men, and they're tempted just like any human being and fall through sin as well. But God knew that from the beginning. Eleven of the first twelve apostles scattered when Christ was arrested, but they came back. One of the twelve sinned in betraying the Lord and sadly never came back. But God has essentially made the sacraments "priest-proof," in terms of their personal holiness. No matter how holy they are, or how wicked, provided they have the intention to do what the Church does, then Christ himself acts, just as he acted through Judas when Judas raised the dead and cured the sick.

And so, again, I ask, "What's should the response of the Church be to these deeds?" Does the Church have to do a better job in making sure no one with any predisposition toward pedophilia gets ordained? Absolutely. But that would not be enough. Does the Church have to do a better job in handling cases when they are reported? Absolutely. The Church has changed its way of handling these cases, and today we're continuing to make progress. As you know this past week the Holy Father met with the Cardinals from the US to discuss this topic. And in the June all of the US bishops will gather to finalize a national policy and process for dealing with any future cases. But even that is not enough. The only adequate response to this terrible scandal, the only fully Catholic response to this scandal - as St. Francis of Assisi recognized in the 1200s, as St. Francis de Sales recognized in the 1600s, and as countless other saints have recognized in

every century - is HOLINESS!

Every crisis that the Church faces, every crisis that the world faces, is a crisis of saints. Holiness is crucial, because it is the real face of the Church. There are always people - a priest meets them regularly, you probably know several of them - who use excuses for why they don't practice the faith, why they slowly commit spiritual suicide - as if any reason would truly justify their lack of practice of the faith. There will doubtless be many people these days - and you will probably meet them - who will say, "Why should I practice the faith, why should I go to Church, since the Church can't be true if God's so-called chosen ones can do the types of things we've been reading about?" This scandal is a huge hanger on which some will try to hang their justification for not practicing the faith. That's why holiness is so important. They need to find in all of us a reason for faith, a reason for hope, a reason for responding with love to the love of the Lord. Do priests have to become holier? They sure do. Do religious brothers and sisters have to become holier and give ever greater witness to God's love and compassion? Absolutely. But all people in the Church do, including lay people! We all have the vocation to be holy and this crisis is a wake-up call.

It's a tough time to be a priest today. It's a tough time to be a Catholic today. But it's also a great time to be a priest and a great time to be a Catholic. Jesus says in the beatitudes "Blessed are you when they insult you and persecute you and utter every kind of slander against you falsely because of me. Be glad and rejoice, for your reward in heaven is great." I've been experiencing that beatitude first hand, as some priests I know have as well. But while we all might have to suffer such insults and slander falsely on account of Christ, we should indeed rejoice. It's a great time to be a Christian, because this is a time in which God really needs us to show off his true face. It takes a real man and a real woman to stand up now and swim against the current that is flowing against the Church. It takes a real man and a real woman to recognize that when swimming against the flood of criticism, you're safest when you stay attached to the Rock, on whom Christ built his Church. This is one of those times. It's a great time to be a Christian.

It's also a good time to remember that Je-

sus promised that the gates of hell would never prevail against his Church, that Church sailing through time to its eternal port in heaven, will never capsize, not because those in the boat won't do everything sinfully possible to turn it over, but because Christ, who is in the boat, will never allow it to happen. Christ is still in the boat and he'll never leave it. The magnitude of this scandal might be such that you may find it difficult to trust priests in the same way you have in the past. That may be so, and that might not be completely a bad thing. But never lose trust in Jesus! It's His Church. Even if some of those he chose have betrayed him, he will call others who will be faithful, who will serve you with the love with which you deserve to be served, just like after Judas' death, the eleven apostles convened and allowed the Lord to choose someone to take Judas' place, and they chose the man who ended up become St. Matthias, who proclaimed the Gospel faithfully until his martyrdom.

This is a time in which all of us need to focus ever more on holiness. We're called to be saints and how much our society here needs to see this beautiful, radiant face of the Church. You're part of the solution, a crucial part of the solution. And as you come forward today to receive the sacred Body and Blood of your Lord, ask Him to fill you with a real desire for sanctity, a real desire to show off His true face. This scandal can be something that can lead you down to the path of spiritual suicide, or it can be something that can inspire you to say, finally, "I want to become a saint, so that the Church can show your true face, O Lord, to the world, so that others might find in you the love and the salvation that I have found." Jesus is with us, as he promised, until the end of time. He's still in the boat. Just as out of Judas' betrayal, he converted that into the greatest good in world history, our salvation through his Cross, death and Resurrection, so out of this he may bring, and wants to bring, a new rebirth of holiness, a new Acts of the Apostles for the 21st century, with each of us - you and me - playing a starring role. Now's the time for real men and women of the Church to stand up. Now's the time for saints. How will we respond?

*Rev. Thaddeus McGuire,
Associate Pastor of Corpus Christi
Catholic Church, Phoenix, Arizona*

Paths of Glory and Tribulations

Boleslav II (972-999) died at the end of the first millennium. Despite the fact that he had ordered the massacre of the Slavnik family to ensure the dominance of the Přemyslid dynasty, the reputable chronicler Kosmas refers to Boleslav II. ("The Pious") as "the most Christian of men, father of orphans, protector of widows, comforter of the distressed." Other historians praise Boleslav II. for the establishment of a unified Czech state and for inviting the Benedictine order of monks to settle in Bohemia.

Yet around the turn of the 11th century Bohemia experienced perilous crises. There were two obvious causes of these calamities. Foremost, it was the rise and expansion of the neighboring states, Poland and Hungary and secondly the feuds among the sons of Boleslav II. As a result of these turmoils the Přemyslid rulers lost much of their territorial gains and their state remained limited to the territory of Bohemia. The Polish ruler Boleslav the Brave (Boleslav Chrabrý) took advantage of the discord existing among Boleslav III., Jaromír and Oldřich, and his soldiers overcame the Czech garrison in Crakow (Krakow) and annexed the surrounding region to Poland. A little earlier the Přemyslids lost control over Meissen (Míšeň) and Silesia (Slezsko).

The archbishopric of Hnězdno was founded in the year 1,000 over the tomb of the martyred St. Vojtěch. Quite justifiably the newly installed archbishop was no other than Vojtěch's stepbrother Radim - Gauden-tius. Simultaneously a new bishopric was established in Cracow, which resulted in an ecclesiastical separation from Bohemia.

In 1001 the two brothers of Boleslav III., Jaromír and Oldřich, along with their mother Emma fled from Bohemia and sought refuge at the Bavarian court of Henry III. from the cruelty of Boleslav III. Who had ordered a castration of Jaromír and failed in his attempt to drown Oldřich in bath.

The spring of 1002 brought the insurrection organized by the Vršovec nobles against Boleslav III. He escaped to the court of Margrave Henry where he was first imprisoned but later released, seeking protection at the court of the Polish Prince Boleslav the Brave. The abandoned Bohemian throne was briefly occupied by Vladivoj, a relative of the Přemyslids (Perhaps a son of Miesek I. and the Czech princess Doubravka, or an illegitimate son of Miesek). Vladivoj, described by historians as a notorious alcoholic,

pledged loyalty to King Henry II. in Regensburg. In turn Henry II., at this time the ruler of the Roman Empire, bestowed Bohemia to Vladivoj as an imperial fiefdom. This act established a new tradition which endured for many centuries. However, the fact that the Roman monarchs, by and large members of German families, conferred fiefdom to Czech rulers did not mean that the Czech lands and their people were deemed subordinate to the Germans. The Roman Empire (from the 12th century called Holy Roman Empire) was ruled spiritually by the Pope and secularly by the Emperor. The political authority of the Roman Emperor whose coronation took place in Rome was mostly of ceremonial nature. The respective princes retained their sovereignty over their realms.

Vladivoj died within two months of his ascent to the Bohemian throne. Jaromír and Oldřich returned from Bavaria in 1003 and Jaromír assumed tentative rule over Bohemia for a period of a few months.

With the assistance of the Polish ruler Boleslav the Brave, Boleslav III. was again restored to the Bohemian throne. Within one month he invited many magnates, especially members of the Vršovec family to a carnival feast where he had them murdered. This led to another uprising against him in Prague. Boleslav the Brave invited this cruel Bohemian monarch to a Polish Castle (perhaps in Cracow) where he had him blinded and jailed until his death in 1037.

In April of 1003 Boleslav the Brave moved into Prague to the rescue of the orphaned throne. Poland, Bohemia and Moravia were joined into a new union. Within a few months the German King Henry II. invaded Bohemia. With the assistance of Jaromír the Poles were chased out of Bohemia, but Moravia remained under the control of Poland. Jaromír was restored to power but remained a more puppet in the hands of Henry II.

In 1012 Oldřich forcibly disposed of his brother Jaromír whom he banished from the realm. After assuming the rule of Bohemia, Oldřich recaptured Moravia in 1017 and turned over the administration of this province to his son Břetislav. (Břetislav's somewhat dubious early claim to fame was the abduction of his wife-to-be Jitka from the convent.)

The year 1032 marks the founding of the Sázava monastery. The legend has it that Oldřich first met the hermit Prokop (Procopius) during a hunting expedition when a hunted deer sought refuge at the hermitage.

Impressed by the holiness of the hermit Oldřich obtained permission to build a Benedictine monastery in Sázava and appointed Procopius the abbot. At that time it was the only convent in the land with Slavonic liturgy.

In 1033 Konrad II, the German King and Roman Emperor imprisoned Oldřich and restored Jaromír (for the third time) to power. The following year Oldřich was released from prison by Konrad and allowed to return to Bohemia. After his return to Prague Oldřich began his revenge. He had Jaromír blinded and jailed. His son Břetislav was spared his father's rage by escaping abroad. In November of 1034 Oldřich collapsed and died while attending a sumptuous banquet. His blind and castrated brother Jaromír renounced his claim to the throne in favor of his nephew Břetislav but was murdered shortly thereafter, allegedly "by some member of the Vršovec family." In 1035 Břetislav met with Konrad II. in Bamberg for the purpose of completing a treaty of alliance.

In 1039 Břetislav took advantage of disintegrating ruling powers of Poland by invading Silesia, Cracow, Poznań and Hnězdno. In Hnězdno, at that time the center of Polish power, he issued 3 significant legal decrees, correcting the unstable matrimonial relations, ordering strict monogamy and insolubility of the marriage institution (against still widely practiced polygamy), harsh punishment for adultery penalized by selling offenders into slavery in Hungary, and alcoholism. Other decrees prohibited work on Sundays and holy days and burials of the dead in open fields and forests instead of cemeteries. These decrees were aimed mainly at surviving pagan customs.

Along with rich spoils from this military expedition into Poland, Břetislav brought the remains of St. Vojtěch from Hnězdno, which were triumphantly entombed in the rotunda of St. Vitus in Prague.

In 1040 the German King Henry III. invaded Bohemia with the purpose of weakening Břetislav's growing power. German troops suffered heavy defeats at Brodek (near Domažlice) and elsewhere. This led to a temporary truce, broken by Henry III a year later. The new offensive resulted by several German victories followed by pillaging of the countryside. Břetislav, nicknamed "Bohemian Achilles," surrendered after experiencing treachery in his own ranks. His humiliation was demonstrated by the oath of allegiance

rendered while kneeling barefoot before the Emperor, begging for forgiveness and accepting the role of feudal vassal. In turn Henry III. gave up the entire half of war compensations and granted to Břetislav 2 territories which he had captured during his Polish military campaign. The following year Břetislav fully supported Henry's expedition into Hungary.

In 1045 as a sign of penance for looting church property during his forays into Poland, Břetislav began the construction of St. Wenceslas church in Stará Boleslav. The same year witnessed the establishment of the first Benedictine monastery in the Moravian community of Rajhrad.

In 1050 the feud with the Polish Prince Kazimír developed into a war. The Poles requested the return of some territories captured by Břetislav in 1039 - apparently Silesia. In 1051 the expedition of Henry III. into Hungary was once again backed by Břetislav. In 1054, in the presence of Henry III. a peace treaty of Quedlinburg ended the hostilities between Břetislav and Kazimír. Poland regained possession of Vratislavsko (Silesia) for an annual fee of 500 talents of silver and 50 talents of gold.

Toward the end of 1054 Břetislav was stricken by a terminal illness during a military campaign to Moravia. Having a premonition of death, Břetislav convened a meeting of influential noblemen to deal with the issue of succession. He expressed his serious concerns about the likelihood of disputes among his 5 sons. The problem was to be solved by establishing an order of seniority: the oldest member of the dynasty was to ascend the throne while the younger members would share the rule over the Moravian principalities of Brno, Olomouc and Znojmo.

After Břetislav's death in 1054 his oldest son Spytihněv II. (1055-1061) assumed the rule over Bohemia. Henry III. officially bestowed the Bohemian fiefdom upon Spytihněv in Regensburg. Almost immediately Spytihněv banished all Germans from the land and then had 300 Moravian magnates jailed and replaced by his own retainers. His brothers he deprived of their inherited estates and by abrogating his father's will he assumed a total control of Moravia. He next expelled all the Benedictine monks from the Sázava monastery. They left for a 6 years exile in Hungary, but shortly after 1096 the Slavonic liturgy at Sázava disappeared entirely. Around 1060 Spytihněv petitioned the Pope for the grant of a royal title. His request was honored only partially; he was allowed to wear a bishop's miter for an annual fee of 100 talents of silver. Spytihněv died in 1061 at the age of thirty.

Spytihněv's younger brother Vratislav II. became the next Prince of Bohemia. He returned the rightful inheritance to his brothers, namely their shares of the Moravian regions. His youngest brother Jaromír he ordered consecrated (against his wishes) to deaconship. The Benedictine monks previously exiled to Hungary were recalled to Sázava, but the Pope denied his permission for the restoration of Slavonic liturgy. In order to reduce the influence of the Prague bishop, Vratislav renewed the bishopric in Olomouc. This Moravian diocese, however, fell under the jurisdiction of the archbishop of Mohuč (Mainz). After the death of Prague Bishop Šebř Vratislav denied the candidacy of his brother Jaromír although the other 2 brothers Konrád and Ota favored the appointment. An open conflict between Vratislav and his brothers took place during the encampment near Náchod and Vratislav was forced to abandon his objections. Jaromír was invested as prague bishop in 1068 in the presence of Henry IV. With Pope's permission. Vratislav laid the foundation of the Vyšehrad canonship which came under the direct supervision of the Pope. Along with the construction of the church of St. Peter and Paul, he built a princely castle of Vyšehrad above the right bank of the Vltava River which he chose for his new residence. Growing disputes between Vratislav and his brother Jaromír had to be arbitrated by papal legates. Bishop Jaromír was compelled to seek a temporary residence in Mainz. After prolonged and complicated negotiations the dispute was finally resolved by a compromise.

The long lasting alliance between Vratislav II and Emperor Henry IV. was tested and strengthened by several joint military expeditions against Poland, Saxony, and Meissen. As a reward for his participation in the Meissen campaign, the Czech Prince was invested with a fiefdom of the Eastern Saxon Mark (later known as Upper Lusatia). For repeated support in subsequent Meissen invasion Vratislav obtained several castles and municipalities. At a special royal court assembled in Nürnberg, in the presence of Vratislav, Henry IV. appointed the Prague Bishop Jaromír his personal chancellor. The appointment temporarily softened the hostile relations between Vratislav and his brother Jaromír.

At the royal court convened in Mainz in 1082, Vratislav II. was rewarded for many years of loyal service to Henry IV. by being presented with the official title of King of Bohemia. While the title was not hereditary it included several special privileges. Vratislav was exempt from mandatory annual

The coronation of first Czech King Vratislav II.

tributes and instead the Czech rulers were required to furnish an honorary equestrian guard to Rome for the coronation ceremony of the Roman Emperor. At the same time Henry IV. determined that the Prague bishopric included the jurisdiction over the Moravian bishopric. The year of 1086 marked the origin of the Codex of Vyšehrad, a magnificent manuscript of Romanesque illuminations and calligraphy highlighting the gospels. It remains a priceless art treasure to this day.

The royal coronation of the first Czech King took place in the church of St. Vitus at the Prague castle on June 15, 1086. Archbishop Egilbert placed royal crowns upon the heads of Vratislav II. and his wife, the Polish princess Svatava. The new disputes between Vratislav and Jaromír culminated in a decision of the Czech King to restore the bishopric of Olomouc and to assign his personal chaplain Wenzel to that post. Jaromír in his quest to find a supporter and protector left for Rome to plead his cause before the defiant Pope Clement III. On the 26th of June 1090 he died in Ostřihom. The vacant Prague bishopric was filled by Kosmas.

In July of 1091 the armies of Vratislav invaded Moravia, laying siege to the fortress of Brno. Here is where a serious dissension occurred among the royal troops. The King's son Břetislav withdrew with his followers and gathered some 3 thousand warriors near Hradec. Vratislav, greatly concerned about new squabbles, appointed his brother Konrád to succeed him in accordance with the established rules of seniority. Konrád succeeded in preventing a civil war and concluding a peace settlement. Břetislav, in fear for his life fled to Hungary and hid around Trenčín.

On January 14, 1092, King Vratislav II. was mortally wounded in a hunting accident. He was buried at Vyšehrad. This historically significant monarch left a considerable impact upon the developing authority of the Czech state.

Tony Jandáček

*Photo on back page: Vyšehrad
St. Martin's Rotunda, late 11th century*

